

Олексій Курінний

**ЖИВУ
ДЛЯ УКРАЇНИ**

Київ — 2018

Курінний Олексій

Живу для України: поезії / Упоряд. Людмила Курінна, Віктор Курінний. — К.: ВУТ “Просвіта” ім. Тараса Шевченка, 2018. — 159 с.

Вірші молодого, трагічно загиблого юриста Олексія Курінного пройняті турботою про Україну, про її долю. Змалку російськомовний, він усвідомив себе українцем і присвятив себе українській справі як правознавець, як громадський діяч і як поет. Його вірші сповнені душевної теплоти, коли мовиться про Україну, і разючі, коли йдеться про її ворогів як зовнішніх, так і внутрішніх.

Автор залишив запис про себе: “На цій сторінці [в комп’ютері] результат моїх тривалих творчих старань упродовж 14 років. Перші жартівливі твори й пародійні обробки текстів популярних тоді пісень я започаткував ще в далекі 1996-1998 роки. До 2000 року належить поява задумів та складання начерків серйозних творів, тоді ж я боязко взявся й за перші поетичні спроби! Наприкінці літа 2000-го моє захоплення поезією набирає сили, а “спроби пера” стають значніші за обсягом і серйозніші за змістом. Більшість задуманих тоді мною поетичних проектів так і залишилися незавершеними, а деякі з лаконічних віршів — визнано “прохідними” й недосконалими. Виняток становить поема “Настя”, друга частина якої була закінчена в 2008 році й успішно опублікована”.

Редактор Іван Ющук

©Курінний О., 2018

ПАРОВОЗНИЙ ВІРШ

Не пустять-бо поетів-скептиків до раю,
Проте й у пеклі їм співається не гірш.
А я, уїдливих ідей коваль, ладнаю
Свій дисидентсько-паровозний вірш.
Нехай цей віршик буде всім наука,
Запроданцям влетить розпечено до вух —
Тим, хто не знає дати Акта Злуки
Й хотів плювати на живий ланцюг.
Усім, для кого головне — це грубі гроші,
Весь сенс життя — напхати гаманець,
Не варто “мерседесом” їхати на прощу,
Їм все одно з веління Божого кінець!
Отим лукавим, що мішки понабивали
Піском фінансів, висівками лих.
Державні фарисеї і новітні вандали,
Яких від слів про чисту совість душить сміх!
Я певен, нашу молодь заплювали б,
Живцем спалили б, щоб осталась лиш зола,
Ті лихварі, по-модному “кидали”,
Якби та молодь іншою була.
Якби та молодь менше випивала,
Ходила менше в бари і кіно,
На шию менше вішала металу,
Не тринькала би грошей в казино!
Ось в чому сутність світла раю:
Туди протиснутись бездушні дурні не змогли б.
Якщо ж вони вже там, то я отак не граю!
Тоді хай молодь — всенародні пси, а я — таліб!
Тоді побачимо, чий меч одержить гору:
Ваш баксовий украдений сувій
Чи зроблений з титану сліз і горя,
З трудно́го поту всемогутній мій!

2002 р.

ГРОМАДЯНСЬКА ЛІРИКА

Я — ЗА ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ!

І вітер знову колихав червоні лахи.
Ті, що було їх знесено в музей...
Прокинутись би вранці білим птахом
І край занепаду навік лишити цей!
Край, де броньованих машин дверцята чорні
Виблискують на сонці, мов кришталь,
Де небайдужих, мов камінні жорна,
На порох перетре жорстока сталь.
Але не здужає ланцюг облудних хартій
Скувати боротьбу, реставрувать застій!
Я не погоджуюсь з політикою партій,
Сумнобрехливих декларацій звук пустий!
Ми починаєм боротьбу за нашу гідність,
За герб держави княжої — тризуб!
Ми ворогам України рідним гімном
Відмовимо в покорі навідруб!
Нешастя нам несила вже терпіти,
Тож хай прокляттям їм усім луна цей вірш.
Ми українці, ми — Шевченка діти.
Чому ж російською ти всюди торохтиш?..
Ганьба вам всім, псевдополітики гвалтовні,
За те, що душу розпинали, як могли,
Зростили націю ви зрадників двомовних
І олігархам на поталу віддали!

2002 р.

НАЛОГИ

Поделаться ничего я с тоской не могу:
Ведь мыслю о делах, угодных врагу!
Не панк, а пацифист, но как будто пророк
Вдруг воспитал в душе очевидный порок!

Советов не терплю больше день ото дня
И верю лишь в тех, кто верит в меня.
Вот потому-то нам, гордым, трудно прожить —
Нам надо перестать налоги платить.

Отказываюсь я налоги платить:
Они мешают нормально нам жить!
Решай теперь, народ, как беречь страну:
Питаться от земли иль идти на войну!

Налоги: НДС, подоходный налог...
Народу словно в горле кость поперек.
И пенсионный фонд, на выборы сбор —
Налоговой инспекции стыд и позор!

Солнечная Долина, 2001 г.

СТОН БЕЛОРУССИИ

Кредитов Европы мы не берем:
Иначе никак мы не сможем развить успех!
Поверьте, голодными лучше померем,
Чем будем себе мы подачкой брать на душу грех!

Искусство политики давит сильней
На грудь — создавая бедлам!
Чтоб не было населенью больней,
Возьмите нас в ГУАМ!

А в Белоруссии шаткая ночь:
Вовсю назревает парламентских выборов срыв...
Никто несогласным не сможет помочь:
Ни Запад, ни даже России корыстный порыв!

Российская нефть дорожает на цент —
Подножку “брат” делает нам.
Поэтому не потерять бы момент,
Покуда берут в ГУАМ!

Мы верим, настанет осознанный день:
Счастливыми станем, богатыми, как вся Земля,
Исчезнет народная глупость и лень,
Покроются рожью, пшеницей колхозов поля!

Наступят благие для нас времена,
Весь мир поверит нам,
Что мы, Беларусь, — не простая страна,
И нас возьмут в ГУАМ!

*АРК, пос. Солнечная Долина,
10-13.08.2001 г.*

О ТЕХ, КОГО СЪЕЛА СТРАНА

Одни индивидуумы любят Шекспира,
Другие читают Коран,
Но я не растрочу жизнь в поисках мира —
Я изнемогаю от ран,
От ран, причиненных мне горечью мысли,
Безумных идей, что на шее повисли...
Я молча иду на таран!

Одни легковверные чтят стиль Стендаля,
Другие Феллини кино.
А мне некомфортно на Рижском вокзале —
Закройте Европы окно!
Влияние Бога не прекратилось,
Дыхание темных сил — возобновилось,
А праведно солнце одно,
И золотом светит оно.

От вышек дозорных вдоль братских могил
Отходов вывозится тьма.
Нас травят убийцы, бойцы-крокодилы,
У них во главе сатана!
Останки поэтов, писателей важных,
Погибших борцов, патриотов бесстрашных
Теперь поглотила Страна,
Страной этой правит шпана!

И ассимиляции опытов страшных
Пришел наконец результат:
Народы смешались аморфною кашей,
Политик готовит доклад.
Оставь кислорода ленивым народам,
Пусть воздухом дышат несмело свободным.
Правитель, имеющий власть,
Пусть люди отправятся спать!

При власти гуманной народную волю
В трясиину вогнал некий метр.
Сто лет мы шагаем по минному полю,
Осталось пройти километр!
А войны бушуют созвездием злости,
А волки грызут побелевшие кости,
Здесь током ударит — включи амперметр...

На левый фланг брошено двести дивизий,
На правый — один батальон.
Полковник на карте блестящих коллизий
Закрасит десятый миллион.
Для ядерной бомбы готовы плацдармы,
Покроются пылью мундиры жандармов.
Сержант, шли особый вагон:
Для смерти готов полигон!

Запретная зона гнилых впечатлений
Убила шеренги солдат.
Надежда кончины судьбы отклонений
Заменил погибших ребят.
Но если не сможет любовь возродиться,
Кровавая оргия не прекратится —
Законы Вселенной об этом твердят,
Примеров в истории ряд:

Травой поросла запорожская сила,
Исчезла монгольская рать,
Фашистские полчища пламя скосило,
Нацисты идут отдыхать!
Удержится ль мир от неожиданной свободы,
Не прыгнет с оси ли — да камнем вниз в воду?
Не могут великие знать...
Но солнце ведь может смертельно устать!

Ликуют последствия нервного срыва —
Для общества явный дурман!
Но я не расходую жизнь в перерывах,
Я молча сгораю от ран.
Найдите лекарство от подлостей жизни,
Пусть смотрят потомки на нас с укоризной,
Что поздно забыли обман,
Мир выйдет из цикла кровавых нирван!

2007 г.

СТРАШНАЯ ОСЕНЬ

В память об убитых за чужую великую идею. А теперь и Литвиненко посвящается.

Нынче осень наступила,
И грустит моя душа.
Ведь сердца она разбила
Сотням тысяч в США.

Просвистело вихрем тело,
Разорвав покой в куски.
Душу до смерти заело,
Взяв навечно мир в тиски.

Деньги, баксы, миллионы
Льют дождём как из ведра.
Защищай свои кордоны
Каждая теперь страна!

Ты сожми кулак, надежда!
Вера, дай простор квартир!
Мир не тот, счастливый прежде.
Страх возводит новый мир.

Хуже ничего не будет,
Чем от страха умирать...
Потемнела мощь орудий:
Террорист выводит рать!

Уничтожив небоскрёбы,
Расплескав полоний вновь,
Зло генетиков — микробы —
Вмиг взломают плоть и кровь.

Те, кто выживут, — несчастны,
Жить разучатся они,
Позабыв идей прекрасных
Сонм беспечный в скорбны дни!

Будут плакать на могилах!
Будут нюхать пыль дорог!
А над их проклятым миром
Ядерный сомкнётся смог!

Не помог пыл самолётов,
Не спасёт мощь ПВО,
От мятежников работы
Не укроет ничего!

А в России нынче осень,
В Украине падал снег...
Лишь под веточками сосен
Шёл к нам Двадцать первый век...

7.11.2002 г.

С НАС ДОВОЛЬНО ЛЖИ!

*Посвящается годовщине
Великого (?) Октября*

Хватит лжи, потеряли успех навсегда.
Председатель теперь не у дел!
Днём президиум красный считает года,
Ну а ночью — бежит, кто успел.

Воровали, срывали, считали песок,
К нам зывали: “В атаку, народ!”
Населению хоть бы подрыхнуть часок,
А не лезть на ограду вперёд.

Ведь у нас не осталось жизненных сил,
Стулом выбив, бросаться в окно.
Мы в беспамятстве бедствий, забыв, кто чем жил,
Начинаем играть в домино.

Нам подорванный крик генералов-убийц
Отдаётся в ушах кирпичём.
Мы врезаемся в полчища преданных лиц,
Рассекают нам лица бичём.

Мы, не помня себя, вновь заходим в обоз,
Зажимая билет в никуда...
Сей обоз, как всегда, полетит под откос:
Сдохнет сто человек — не беда!

Мы не сердимся, ладно, по спинам прошлись,
Искалечили тело огнём.
Но за правду свою, словно дикая рысь,
Мы в едином порыве умрём!

Нас размажут по стенке, загонят в бетон,
Вплывят в пламя урановых руд.
Пусть пытаются, не выжмут ведь из камня стон:
Вечно живы — потомки живут!

Но потомки взрослеют, их давят гробы
Наших предков, сведённых на ноль.
Мы поверить должны в то, что Мы не рабы,
Наконец излечив эту Боль.

Их пугают созвездия, давят мосты,
Беспристрастные символы Зла.
Только северный ветер печально свистит...
А Мост Дружбы — из их числа!

Их пугают родители: верили все
В будущего белый свет.
Оказались миллионы на колесе,
Что несёт с собой в бездну ответ.

А пока одна мысль в неприступной тиши,
Люди слово боятся сказать,
Закричат громогласно: “С нас хватит той лжи,
Что хотите меж нас насаждать!”

ЗЛОЧИНЦЯМ КОРОТКО

Невирішеність бід
Давно дратує усіх нас.
Чекають помсти Схід,
Львів, Захід, Південь та Донбас!

Бажання в нас єдине,
Наче промінь ув імлі —
Щоб наша Україна
Процвітала на землі.

Злочинцю, приготуйся
Зустрічати Новий рік
В самотності й відразі,
На яку себе прирік.

ЗЛІСТЬ НАРОДНА

З-за обрію машини —
я ясно чую! —
на подих мій ідуть!
Стебельце конюшини —
вона ж квітує —
зірву і рушу в путь.
Отруйним різнобарв'ям
небесний колір
народна злість зітре,
пияцьким перегаром
юрба спростує
примарність тих потреб.

Боюся йти в провулок,
бо ж повно в нім очей.
немов тривожний вулик
цей світ розбурханих людей.

Однак народну мудрість
паплюжитимуть кати,
аж поки не зойкнеш: “Здаюсь я!”
перед мікрофоном глупоти.

Поки ж усміхається небу
Натхненник нескорених — стяг.
Борець врешті-решт відчує потребу
Змінити світ, жити не так.

Та я простую далі,
сам собі пан
і водночас холоп.
Хтось тисне на педалі,
щоб в ґрунт загнати
нестримний потоп.

Нема вугілля й нафти
ані краплини — у фаворі Кузбас.
Що добре, то занадто,
Копійка є, хай хліб їдять та п'ють квас!

Куплю квиток на сонце,
не спинить втечу наш лестоців гріх.
Коли ж тлю спалить стронцій?
Та чути знов
можновладців злий сміх!

Голота, однак, зневажає
князьків та висуванців, хоча
кайданів вона не зламає,
аж поки всім не вкинуть ключа.
Аж поки не зашепотіли:
“Достатньо покори — реви!”
Не вистачить їхньому тілу
наповнити люття рови.

Підрозділи міліцій
з вогнем розплати
по подих мій ідуть!
Кварталами столиці
блукав востанне,
а завтра — під суд...
Непотребу вітрини
брутальним шиком
навіюють лють.
До нетрів міста лину
збагнути зглибу
його хибну суть.

Київ, 2005 р.

НАХТІГАЛЬ

Я боровсь за Україну,
А мені — ножа у спину,
Ця війна сіє скрізь інтересами
Українців зі Східними Кресами.
Хтось пручавсь, скнів на Покутті,
А тепер усі забуті.
Живемо зле: вогонь Небесами,
А борців половили лісами,
Від надії злив — в іржі сталь.
Розсипайсь на тлю, зойк дідів, —
Завтра увіллюсь в Нахтігаль,
Прагну ж бо звільняти братів.
Спомин днів, коли ліс горів,
В серці викарбовує жаль.
Лине шлях з Перемишля в Львів —
Кров нову чека Нахтігаль.
Серце за народ боліло,
Вороги ж вже шили діло.
Із трьома ворогуємо силами,
Зла трикутник — не маємо тилу ми.
Нам за батьківську говірку
Вирізали в спині зірку.
Хоч-не-хоч, борись, пане-брате,
Коли весь народ розіп'ятий!
Тисячі ровів, сотні паль,
Нам готує доля — біжи.
Б'є одних катів Нахтігаль,
Гострить й проти інших ножі.
Скоро вже спіткнеться броня,
Камінь, мов косу, сточить спис.
Та трива народна війна,
Буде свідком хай рідний ліс...

У ТУМАНІ ЗНЕВІРИ

В місті твоїм бруд і десятки споруд
Випромінюють ницу безвихідь.
Цей народ не рать — тільки в чергах стоять —
Не рахується ж навичка дихать!

Знову сон наснивсь: як твій рід гнали в ліс
Вояки неголені й грубі.
Але все ж ти в імлі й останні “рублі”
Витрачасш в комп'ютернім клубі

Завірюху негод чи ж здолає народ,
Що блукає в тумані зневіри?
Він і досі в пітьмі — мовчки скніє в ярмі...
У залізобетонних квартирах.

Ти ще маєш час, тож мерщій, не вагайся:
Тіло зміцнуй, сильним стань духом!
Стане кожен м'яз мов сталевий каркас —
Це відчуй відточеним рухом!

Та дарма не лізь у бої, адже слиз
Гнилих душ все зробить за тебе!
Насолоди шприц та багаття “коліс”
Усувають погань з-під неба!

Озирнись довкруги, всі твої вороги —
Це лиш покидьки, дурні й повії.
Своїм силам повір і сміливо у вир
Ти ступай крізь оману завії.

*Деренківець-Київ,
25.07.2005 р.*

НАД БІЙКОЮ

Для мене ще не вирито могилу
Лопатами у глині неглибоку.
Я жити звик не пустошами — ділом
І простувать в житті спокійним кроком.

Повільний крок — не антитеза силі:
Дає він змогу зазирнути вище,
Відчувши ляпас руйнівної хвилі,
Яка за мить усе живе тут знищить.
Мов грім, я чую черги автомата,
Як в забутті, кварталами прямую...
Та серцю з криці болю тре' багато,
Щоб знов згадати шаблю й кінську зброю!

Нечиста сила зводить барикади,
Вогнем розтопить гуму шин на сміли
І ось порядний каже: "Буду гадом!" —
Інтелігент продукти тягне кволо.

Я міг допомогти старій бабусі,
Я руку простягти міг тим, хто в прірві,
Та я над бійкою — я ж поки вчуся,
Допоки запах крові дах не зірве!

ТЕЗИС О ЛЮТОМ ЯНУКОВИЧЕ

Пусть мне отроду лет не так много,
Много лжи я слышал и повидал...
Веру потерял демагогам,
Веру ж во Христа не терял!

Верный сын я — иль предатель — Донбасса,
Региона столь упрямых людей.
Помню я спокойные массы
На распутьи сотен вождей.

Год за годом вся жизнь изменилась:
Металлургов меч сковал пыль в каркас.
Появилась новая сила —
Признанный вожак вёл Донбасс.

Вёл народ по постсоветским руинам,
Вдоль донбассских братских могил,
Вёл Донбасс на штурм Украины,
Чтоб Юго-Восток победил.

Вёл завоевать Украину,
Вёл под сталью пальмы вперёд.
Знал: не остановит машину
Хлебопашец — нищий народ.

“Мы — народ трудяг, не фашисты!
Украина — наша земля!”
Так шептал донецким нечистый
Громкоговоритель — полям.

2009 г.

ВІКТОР ФЬОДРИЧ

Віктор Фьодрич найкращий за всіх —
Наче янгол з підступного неба,
Ми ж, наївні, були противсіх,
У тобі ще не вчувши потреби!

Янукович — ти добрий наш цар!
Наш керманіч на десятиліття.
Ти навчиш нас тримати удар
У під'їздах й на східцевій клітці!

Твоя сеча — цілющий нектар,
Вона згасить пожежу в вагонах,
Що неслись із Москви в АРК,
Везли її лужковських покемонів.

Твоя сила у тім кулаці —
Що роз'юшив-бо писок чоловіку!
Проти тебе — Ющ гірш од вівці!
Проти тебе і Юля — куріпка!

Янукович все пре напролом
Крізь драглисті народні маси,
Перед ним і Медведєв — як гном,
А Табачник й Пахло — прибамбаси!

Янукович — спаситель: в жару
Отослал самолёты России...
Твое имя священно в миру —
В русском мире ты самый красивый!

Ты страною на свой риск и страх
Правишь смело: ударом иль словом...
У тебя есть бластной патриарх
И какая-то Ганька со Львова.

Твоей Люды каракулев мех
И твои страусиные туфли —
Не поднят ни бандерам на смех,
Ни народу, что с голоду пухнет.

23.07.2010 г.

ЗАКЛЯТТЯ НА БІЙ З ВОРОГАМИ

*(Наслідування ліричної пісні Д. Хассельхоффа)
Кожен народ світу має право на спротив пригнобленню, насиллю, на неасиміляцію, а також на самозахист за зовнішньої агресії.*

Друже,
чом Тобі сумно?
Ти ж чуєш: Україна в серці в нас!
Тож годі боятися!
Нумо!
До зброї хутко —
лине час!
До бою
готовий:
хіть помсти
знеболює рани!
Знай: з тими,
хто нищив нас,
кров'ю
малою вже не обійтись!
Їм власне їх слово
огиди й ненависті
ви роком стане!
Свій код історичний і правду
Візьми на щит — за це борись,
Як нам чудово живеться — у вільній Україні:
Мова цвіте на просторах від Львова до Луганщини,
Не марна загибель мільйонів при подоланні перешкод!
Голодоморам несила була зламати мій народ!!!
Знаю,
Доля лякає:
Хребти борцям ламає вражий кий...
Ти ж кинь
страх за тіло
— і зграю
Шматуй койотом, кров їх лий!

Мерщій
підійми
Помаранчеву
стрічку
з підлоги,
Золу
звинувачень
й образи
Відкинь і вибирай момент!
В молитві
про милість
герою чи вбивці
звернися до Бога!
Здох ворог! На трупах спецназу
Клянися псів здолати вщент:
Сонце свободи засяє народам Росії,
Мова цвістиме від Вісли до Абхазії!
Загибель імперії осяє малі народи світлом мрій...
“І вчені, і церква, і люди Росії — ненавиділи етнос мій!”

Київ, 2011 р.

ЗЕМЛЯ ГОРИТ — РУССКИМ

Написано под влиянием слога и идеи произведения “Русским” Аграфены Полярной. Спасибо ей, верной идеалам, за то, что разбудила во мне давно чёрствое и остывшее сердце поэта... Посему ей и посвящается... Совсем недавно была годовщина Голодомора — Великого Голода 1932-1933 годов, от которого погибли миллионы, в том числе и русские люди. ЗА ЧТО они погибли?.. ПОЧЕМУ “мать”-Россия забыла своих сыновей?!

Шли в поход... При Петре... иль при Сталине...
А вокруг — всё леса да леса,
И одни лишь пред взором развалины —
Переделанных храмов леса

Эти храмы служили конюшнями
И складами награбленных благ.
Оскудела десница Дающего,
Лишь клинком полоснул по ней враг.

И нет веры, нет счастья: не молятся
Православные подле сих стен,
Позабыто величие Троицы
На распутье лихих перемен.

Каждый вспомнил из стойких дружинников
Отчий дом и священный алтарь.
И тоска закрутилась пружиною,
И губу закусили, как встарь.

Но в походе не легче: знамение,
Явь — как подьесаулу — во мгле:
Вы с родимым воюете племенем
На родной всем вам — Русской — Земле!

Эту землю, политую кровию,
Вы стремитесь опять поливать
Кровью русской — для снега не новою,
По весне что растает опять.

И сломались похода шеренги,
Задрожала опричнина войск.
Не милы уж отвага и деньги,
Растопился тщеславия воск:

“Словно тени, столетьями бродим мы
По сугробам трофеев отцов,
В многограннике-клетке “Родины”
С величавым холодным лицом!

Мы имперская нация — Русская!
Мы несём закон трети Земли,
Что с того, что под Нарвой, под Курсками
Миллионы ребят полегли?

Что с того, что умышленным Голодом
(Или всё-таки — Голодомор?)
Была вольность станиц перемолота,
Был вконец установлен террор.

Ты — Россия... И — Великороссия!
Ты держава десятков морей,
Ты без тени сомнения бросила
Вновь на битву своих сыновей!”

Нам победа — жизни дороже!
Не уроним калёный графит!
Но в смятеньи миг мольбы: “Боже!
Ведь под нами земля горит...”

Киев, 14.12.2007 г.

ТО НЕ ПУШКІН ГОРІТИМЕ В ПЕКЛІ...

Віри відчаю, присвячений долі мого багатотраждального народу, якому не судилося вберегти власних Пушкіних, народу, що раз по раз потерпає від блюзнірства й наруги, в день великого поета.

То не Пушкін горітиме в пеклі,
А імперія ваша горітиме!
Був би Пушкін живий і веселий —
Мчав безжурно б шинками пропитими!
Наче Басков чомусь... ні... Сволота
То страшенна є наволоч — Басков:
Я кажу це не для жарту — з розпуки!
Лаю широко, без страху “огласкі”
Став сміливо б для покидька круком!
Він хотів же ж втоптати в майдани
Українство в 2004-тім!
Бо хохляцька в нім кров, і кайдани
Він носитиме, зрадник, до смерті.
Пушкін — ні, той “арап”, тож від горя
Був безмежно далекий, від ниці...
Та безжурний — і голодоморів
Не застав він в степах Українських...
І не бачив, як хижо кордони
Проривали в пітьмі наші браття,
Як гукали на них продзагони,
Кулемет як строчив заповзято.
Боже милостивий і милосердний!
Please раба свого хвильку послухай!
Я, людина звичайна і смертна,
Хоч-не-хоч опинюся, де духи!
Ти тоді вже дозволяй мені стріти
Хоч на мить борзописця веселим
У раю, де вино і кобіти...
(Я ж напевно горітиму в пеклі),
Зазирнути в розважливій очі
І в лице в машкарі бакенбардів

І спитати — у пошуку точнім:
Гей, поете, чи стало б вам гарту
Особисто цей голод стерпіти,
Уминати в теплі круасани,
І строчити про перси й ланіти,
І царю проревіти: “Осанна!”

СХІДНИХ СТОЛИЦЬ

Най хоче кат приховати терор
Під кворум східних столиць!
Я ж знаю Правду про Голодомор,
Я в курсі імен убивць!

І вірю: діти-індиго пройдуть,
Кістками вбитих дідів
Святу нашу, хамством сплюндровану Путь
До вшанування Біди!

Київ, 02.12.2007 р.

НЕ ПОСПІШАЙ

Не поспішай
ділить пиріг,
раз переміг,
Здійснивши мрію,
вільний
свій ладнати шлях:
Хоч ворог втік
туди, де сніг
вкрив лева криг!
Не вбив Ти цвяк
останній,
не здолавши страх...
Лишив Ти все.

Повір мені,
не спить
злий звір...
Тільки повір.
Київ, 17.03.2008 р.

НЕ ТА УКРАЇНА

Не та Україна, якої я хочу,
Якої холодними прагнув ночами,
Печами...
Скрізь колючі дроти, скрізь каміння й куці,
Йти до раю тропою — завузько.
Автомата мерщій — в дужі руки мої
Або вільху в саду і мотузку.

Я зречуся грошей, їжі, статусу, питв,
Пропіареним жертвую раєм.
Автомат на плечі — і у віхолу битв
Москвоборцем пірну — самураєм.

Знайте: правду не зломлять дискусії призм,
Не зляка дефіциту застоєм,
Вух не згвалтує цинізм,
Не скувати в тайзі мерзлотою.

Богатирський ми рід — тож нащадків борців
Не здивує брехня хижих медій.
Не втопити в ріці,
Не злякати цькуванням ведмедя.

Київ, 03.08.2008 р.

ПРАГНУ ЗМІН

“Прагну Змін!” — серце горить!
“Прагну Змін!” — в наших очах мерехтить,
В нашім серці, і в наших очах, і у пульсі судин:
“Прагну Змін!” — Ми прагнемо змін!

Київ, 24.09.2010 р.

ЯК КОЛИСЬ...

Як колись в Україні козацькі сини
Жили вільні, не зв'язані путами,
Та невже назавжди всі спочили вони
Під Базаром, й так само під Крутами?!

Пломеніла тоді Батьківщина моя,
Як і тліють недопалки досі,
Чом же втратили ми свою землю й поля,
Чого ж нині злиденні та босі?

Пломеніло багаття, аж плакала сталь...
Не один тут Ікар втратив крила!
Не Ірландія тліла, димів не Трансвааль,
Це моя Україна горіла!

Де колись Наливайка й Підкови братів
Іновірці саджали на палі,
Розгорялась пожежа в народнім житті —
Січові стрільці крокували!

Покоління це змило образи рясні,
Йшло у бій, не закінчивши “вишу”!
І колись коментатори їхні пісні
У товстезних книгах опишуть!

І колись вимірятимуть їхні сліди —
Що ж за люди в країні цій мешкали?!
І чого ж їх сини — від якої біди
Не зуміли батьків перевершити?!

І чому безіменні “могили” в степах?
Кучугури лишень — не могили,
Без надгробків, склепінь, без святого хреста...
Чом не стало для пам'яті сили?

Відродяться ж колись о священній порі
На церквах позолочені бані,
Синьо-жовті колись пронесуть прапори
По шляхах від Карпат до Кубані!

Ще скривавіє небо від сяйва пожеж —
Як утретє згорить Третій Рим.
Українству на вірність тоді присягнеш,
Автономна Республіко Крим!

І Бандерівців визнає дикий Донбас,
У сірка вмить позичивши очі...
Ми ж не злі, стань, як схочеш, шахтарю, до нас,
Нашу ж землю покинь — як не схочеш.

2007-2011 pp.

Я НЕ СДАЛСЯ ТОГДА В 45-М

Не грозите военным парадом,
Знайте: мститель найдется на вас!
Я не сдался тогда в 45-м
И уж точно не сдамся сейчас.

Не шельмуйте “предателем” в спину,
Я для Вас — не предатель, а враг!
Всей душою я — за Украину!
Не давал я Союзу присяг.

Не вернёте историю вспять вы,
Так напрасна сия трата сил!
Сколько помню, осознанно Клятвы
Я на верность — не Вам приносил!

Я потомок немых оккупантов,
Где они — там советов земля!
Их сердца влюблены в бой курантов,
В их глазах — кровью звёзды Кремля!

Плоть от плоти народа-убийцы,
Тех, кто грелись кострами икон
И несли из советской столицы
В Украину безумный закон.

Не боролись в лесах мои предки,
В молчаливых карпатских горах,
Мчась бесшумно, не треснет и ветка —
Коммунистам угроза и страх!

По лесам и ущельям опасным
Бой держали отряды УПА.
Их с фашизмом и сволочью красной
Роковая стравила судьба!

И когда их теперь оскорбляет
Седовласый служака совка,
Все быстрее праздник сей погибает,
Обещая пугать нас в веках.

Обидно вдвойне:
Недостаток почтения героям
Настоящим в той подлой войне!

И когда Украинских Повстанцев
Оскорбляет,
Он тем самым способствует танцам
На могилах своих же
Как же больно за братьев по крови!
Жертв.
Полстолетья спустя наготове
Очернять их
Вам не мало?

29.07.2011 г.

СОНЦЕ РУЇН

Цей віри народжувався в муках і пошуках! Задумка вірша як незавершеної пісні існувала давно, однак лише сьогодні мені вдалося її оформити в закінчений твір! Цей віри надивовижно демонструє якісь синкретичні тенденції, ніби автор генетично згадує щось минуле — пантеїстичне, пов'язане з Природою та доволишим світом природними силами: Землею, Небом, Вогнем... Зауважу також, що у вірші дуже небагато іноземних слів-запозичень.

Як же мені зле стрічати Черкащину,
Втрачену господу, змарніле село:
Скрізь, де не гляну, — гнобителів спадщина,
Спомини про біди, аж серце спекло...

Сяє монумент катам і карателям
В кожному селі, на узбіччі доріг...
Небо, поверни нам те, що ми втратили!!!
Вітре, вибий з рук сатрапів батіг!!

На руїнах обійсьть,
Серед давніх ровів
Роду й небу вклонивсь:
“Небо, благослови!”

Блиснув спалах в імлі —
І, піднявшись з колін,
Став на захист землі
Чорних клубуків син!

А довкола знов борня починається:
Німці й бусурмани смирення нас вчать,
Радять українцям вкотре покаятись,
А за це — копію, а може, і п'ять...

І самосвідомість під загрозою,
Зради легковірних — по серцю, мов пас!
Небо, Ти навчи нас правити грозами:
Пращур-характерник — у кожного з нас.

Ні плавильний казан,
Ні ворожі полки
Не скують партизан —
Нації козаків.

Бо ж міцніша від стін
Кревна злука братів:
Поліщук, і русин,
І нащадок степів!

Зайди знахабнілі прагнуть визиску...
Для чужинців велять відкрити кордон!
Небо, дай народу право на блискавку:
Де погнеться криця — врятує вогонь!

Очі сліпить найгірша з оман —
Розбрат “двох Україн”.
Цим нас дурить тиран,
Хиже Сонце Руїн.

Та невдовзі нарузі кінець
І скорботи жнивам:
Розпочнеться наш герць,
Спалахне наднова!

7.04.2012 р.

РОЗБРАТ

Ні, не справедливо доля створює
Нас у світі цім — своїх німих рабів!
Розділя народи морем й горами!
Розділя кордонами один нарід!

Споряджає друзів автоматами
І пакетами команд таких лихих...
Їм судилось вмерти не за ґратами —
Лиш взаємно убивати на війні!

А війна вже вкотре обнадіює:
Буде тобі слава й ордени!
В мирний час у щасті і з родиною
І Твої зростатимуть сини!

Київ, 18.10.2009 р.

ПОМСТА СЕЛЯН

Осінь! Я гвалтую струну —
На гітарці під тихий спів,
Тільки б не чергову труну
Бог війни нам знов заповів.

Із села забрали на фронт
Три десятки чоловіків —
Стратегічний пас оборон
Вимага все більше полків...

“Партизани” владу скубують
Ешелонами під откіс,
Ти ж відчув чужинську їх суть,
Зайд збільшовизованих міст...

Ти не зрадник, просто є так:
Односельців зрадили ті —
Хто за показушний теракт
Розплативсь десятком життів.

За підірваний потяг село
Вщент спалили загони СС.
Отже, помста — було-не-було...
Партизанів пошлеш до небес.

Київ, 14.10.2009 р.

1939

Хтось знов підгодовує вовка зі столу,
А вовчик очима впивається в ліс.
Було їм байдуже: народ у пост'олах,
Все'дно до багатства народ не доріс!

Їм лестила думка, що панство навіки,
Що мова шляхетна, що папський костел...
Відроджена вольність, молочнії ріки
І сльози селянські — вершина систем!

Та ось і на шляхту знайшовся бич Божий:
Тевтонське залізо ввійшло в коридор...
Тепер Другій Речі ніхто не допоможе,
Тепер розпочнеться відплати терор!

Ось-ось гакенкройц запанує всесвітньо,
Варшавську розкіш — най чоботи мнуть!
Були ми холопи — а станемо вільні,
А панству під німцем... у добрую путь...

Київ, 14.10.2009 р.

ПОВЕРНЕННЯ ДОДОМУ

Сходив у Сибіру усі болота,
Та пощастило ж вернутись додому...
Німеччина рідна — уже не та,
Вже зовсім інші в ній правлять закони!

Журба й безвихідь в очах людей...
Розруха, й злидні, і латані діри,
Немає гідних пошани ідей!
До можновладців немає довіри!

Злочинний рейх розметало на пил.
Пил вулканічний — скривавлює груди,
Старанним німцям забракне ж бо сил
Свою державу собі повернути!

Одне питання, Боже милий, ЗА ЩО?
ТИ нас позбавив третини Вітчизни,
Із Померанії рідне село
Режим радянський вагонами вивіз!

О Прусіє, прихисток королів,
Поетів та філософів гідних,
Тобі злий рок окупанту велів
Віддати Кенігсберга вежі мідні!!!

14.10.2009 р.

ЗГАДАЙ

Добродію, згадай
Благословенний український край,
Ніколи не кажи,
Що страшно знов хапатись за ножі.

Настав для цього час!
Пліч-о-пліч з нами Південь і Донбас,
І десь, напевно, Крим...
Як ні — це нас не спинить, біс із ним!

Ти ж зрадників коси,
Нехай чистіша буде від сльози
Моя й Твоя земля!
Не марно кров'ю вмийються поля,
Галявини й лани,
Не назавжди спинилися млини,
Не зникнуть наші сни...
Не марно наші гинули сини!!

Добродію, не плач —
Твій син поліг борцем, не утікач
Він був і не тюхтій,
В історії навік нащадок Твій!

Та перш ніж Він помер,
Багацько знищив мешканців печер —
Жорстоких москалів,
Їх нищив не в Росії — на землі,

Що з прадіда — Твоя,
Вкраїна-Русь — її ім'я.
Зазнала вже чимало втрат...
Аж знову суне ворогів “отряд”!

Комбат “ісконно русскій” на чолі,
Як злодій на чужій землі —
Російський шовініст!
Ненавидить “хохлов”, не п'є, не їсть —

Лиш мріє про реванш:
“І Крим, і Київ, Львофф — ісконно наш”.
В очах образа й лють:
Борці свій край не віддають!

Комбате-враже, знай:
Моя земля — не Куба, не Китай
І навіть не Афган...
Помреш не від хвороби, не від ран —

Заколють, мов свиню,
Тебе, сатрапе, в марну цю війну...

Вечоріє пізно,
Ніби це навмисно —
На мотузці сохне латана білизна,
Вітер дме наскрізно...
Матінка чекає
Свого самурая.
А її синочок на шляху до раю
Мчить і не звертає...
Матінко-панянку,
Твій синок під танки
Кинувсь із коктейлем:
Ось вам наостанок!
Не чекав світанку...

МОЙ СТИХ

*ПАВЛЮКЕВИЧУ — патріоту
Беларусі*

Часть 1

Восстанет из пепла Твоя Беларусь,
Но только — ехидно не смейся —
Твой взор, Патриот, обратит я берусь
На скорбную землю Полесья!

Гражданские войны, фашистов набег,
Чернобыль, потеря культуры...
Так долго двадцатый испытывал век
Терпенье Полесского тура!

Народ благодушный, он мирный всегда!
На стыке трёх цивилизаций!
Его в 90-е постигла беда,
С прогрессом не смог состязаться!

Полесский язык — милозвучный ручей
Славянских наречий древнейших,
Как вышло, что стал ты как будто ничей,
Не нужен народу тутэйших!

Но Ты, Патриот Беларуси, признай:
В культур возрождении — сила!
Пусть вновь возродится Полесский наш край,
Полесский язык столь красивый!

Скажи, не была ли под лаптем Литва
Суворовских кавалеристов!?
Ответь, почему позабыты слова
Твоей речи в городе Минске?

Припомни Ты Карского изданных карт
Штриховки, грань розовых линий!

Они сберегли белорусский стандарт,
Народ Ваш — уж не обделили!

Была там и Вильня, и Брянск, и Смоленск
Но не было Бреста и Пинска.
Зачем же теперь создавать южный крес
Из Брестщины сёл украинских!

Полесский язык мне отнюдь не чужой,
Мне больно следить за кончиной
Двоих языков в Беларуси родной!
Как и в Белосточкины гминах!

Герой Беларуси: родной твой язык
Лишь только тогда возродится,
Когда осознаешь, что снова привик
Меньшинств чтить богатство традиций!

Часть 2

Сяржук, не слабо ли Тебе написать
В ответ на Артёмову дерзость
Поэму, длиннее, чем эта, раз в пять!
Хотя бы.. Про Брестскую крепость?

А может, Ты хочешь катрен черкнуть
Нам про Беловежскую пуцу?
Твой чётко тернистым мне видится путь,
В событий ты бросишься гуцу!

Но спросит Тебя украинский вандал,
Воздам любопытству я дани:
17-го сентября — ты стоял
На минском уютном майдане?

Иль был в универе? Сидел за компом,
Большую надстраивал группу?

Скажи, почему не поднял в руки лом?
“Живэ Беларусь”, — и на трупы?!

Ведь, те, кто мешает свободе в стране,
Духовно мертвы и воняют!
Но ты не таков, Павлюкевич, о нет!
Тебе же ничто не мешает

Пойти на майданы? В кутузке сидеть?
Иль дома в тепле жить пригоже?
Смотри. Ибо плюнет Тебе диссидент
Потом в патриотскую рожу.

2009 г.

НЕ ВІР БРЕХНІ

*На північ не їдь,
Не вклоняйся тому,
В Кремлі хто сидить на престолі...
Не вір у Москві "справедливу" війну —
Брежню проросійської школи
(Переробка німецького вірша 19 століття)*

Не будь легковірним, благаю, не вір
Кремлівським скаженим сатрапам,
Не вір побрехенькам про битву за мир,
Брежні про грузинське гестапо!
Військовим не вір — окупантам Чечні,
Що хижо гвалтують чеченок:
Москві на Кавказі урвалися дні —
Збулося пророцтво Шевченка.
Під військом російським палає земля,
Залита Тюменським мазутом!
Супротиву криця вжахне москаля —
Згадає імперія Крути!
Прадавня Картвеліє, вирвись з тенет!
Грузинські брати, християни!
Не дайте навколішки збити себе,
Не дайте ж себе і в оману!
Грузинських братів гасло — Гаумарджос!
Пліч-о-пліч прибалти, грузини!
Ми разом закриємо "русській вопрос" —
Прибалти, Кавказ, Україна!!!
Не будь легковірним, благаю, не вір...

18.08.2008 р.

ПАРТІЯ ВЛАДИ

*Вірш — наслідування Є. Лєтова, земля йому
пухом. Хто "в темі" — зрозуміє! Вірш не
закликає ні до чого і не пов'язаний з жодною з
існуючих політпартій України! Усі прізвиська
випадкові й обрані довільно! Вірш написано
за мотивами "Народної війни..." та подій у
Галичині в 1943-1960 рр.*

Партія влади — вражі сини...
Постріл у спину — і душу на суд,
Зброю ховатимуть стріхи й тини...
Усміх парторгу — найкраща з облуд!

Партія влади — і прапора кров!
Їх небагато: Гнедих чи Фролов...
Добре загострять хлопи топірці...
Знову багряне нестиме в ріці...

Помах ножаки — й завершився герць,
Лишиться згадка лиш гідних боїв!
Партію влади Отаман-отець
Стерти з лица України звелів!

Від покарання ніхто не втече...
Зраду спокутує клятий холуй!
Ми закликаймо вогнем і мечем —
Нищ ворогів, Україну рятуй!!!

Київ, 08.04.2011 р.

ВОЇНУ УПА

Не вір словам, промовленим завзятими,
Що боротьба — не вирок, але милість!
Будь певен: бій пектиме, не ласкатиме!
І зойки вбитих не примножать гідність!

Буденність бою — вбивства та поранення...
Ти лестошам, повстанцю, не йми віри!
Бо ж милосердя вороги позбавлені
У битві за здобутих міст квартири!

Як виграв бій — здобудеш мить для спокою,
Упав від кулі — теж вважайсь щасливцем!
Та гідна смерть — гарантія жорстокої,
Нелюдської, бридкої помсти вбивці!

Тобі вготовано пройти чистилище,
Ти втратиш і родину, і обійстя,
А вороги паплюжитимуть прізвище,
І зрадники зненавидять за стійкість!

Дев'ятого у травні проклинатимуть,
Немов кілки вбиватимуть у скроні...
Не рік, а десять проведуть за ґратами
Твоя сім'я, кохана та знайомі!
... Нам спіпить очі жар вогню пекельного,
Нечистий величає його "вічним" —
Історії паплюження ретельного...
Нахабність бісить під кінець сторіччя!

Київ, 01.06.2008 р.

ДОЛЯ

Творчий переклад відомої пісні

Ох, матусю, доля дисидентська!
Не для нас посада президентська.
Полишив батьківський дім в Харцизьку,
До народного приставши війська!

Народився й виріс на Донбасі,
Збурюю тепер народні маси!
Йдуть на герць від Холма до Тавриди
Гайдамаки з прадіда і діда!

Вірні друзі кличуть мене буйним:
Друзі ж бо всі приязні і чуйні!
Друзі б засадили в божевільню,
Якби вчасно не змінив мобільний!

Тихше, людоньки, на бога, тихше!
Голубки співають на горищі!
Голубок голубку обіймає,
Гори золоті їй обіцяє!

Ось вони летять за межі зони —
Пташці тут обмеження нема!
Я б волів зламати перепони,
Тільки ж негіддательна тюрма!

Не дадуть втекти високі мури,
І колючий дріт у сім рядів,
Вартовий вичікує похмуро,
пси нещадні рвуться з повідків!

Вечір ледь жевріє через ґрати,
Наче вуглик, сонце догорить,
Лиш хлопак заходився співати,
Як в тюрмі йому нелегко жити!

Рюмсають у камерах дівчата,
Згадуючи доленьку свою...
Їх ніхто не буде вже кохати!
Не промовлять їм: “Тебе люблю!”

Навіть озвірілий охоронець
У дверей Артема думу гне!
Падло, він один з в'язниці знає,
Що борця очікує багнет!

Київ, 30.05.2008 р.

БОРИСЬ

Століття раз у раз
нам наближали
Визволення час.
Це знав пророк Тарас...
Не купиш нас за гречку,
ні за гааз!!!

Лиш гаслом три склади,
клич “ЮЩЕНКО!” майданами лунав,
і кращі з наших лав
чекали від Очікувань біди.

Нас мало, ми слабкі —
але про це нікому не кажи...
Хапаймось за ножі!
Най мрії розлітаються крихкі!
Забудь оману мрій,
За нами споглядають ізгори —
Усталеність, згори!
Несімося чимдуж у буревій!!!

ПРОСТИ НАС, ВІКТОРЕ АНДРІЙОВИЧУ

Прости нас, наш Президенте,
Прости, що ми не вберегли
Дивізій повстанських знамена.
Вже вкотре ховаєм в чохлах!
Не визнано Бульби солдатів,
Дивізії “Галичина”,
Кричали: “Нас разом багато!”
Та в програші — наша вина!

15.03.2009 р.

ВРАГАМ

Снова стук сапог по асфальту —
В Киеве ненавистный парад!
Мне б удрать в Алжир или на Мальту —
Я врагов не видеть бы рад!

Их когда-то под Сталинградом —
Немец отправлял на тот свет!
А теперь на грудь им награды!!!
Молодёжь почтит их завет!

Только знай, диктатор трусливый!
Вор бесстыжий, признанный хам:
Повторит вам бой у залива —
Что зовется Финским — Майдан!

Много Ваших орд не вернулось
Из преступной финской войны,
Многие покоятся в русле
Там, на дне латышской Двины!

Многие гниют подо Львовом...
Пусть над ними есть обелиск —
Мы, повстанцев внуки, готовы
Биться не за смерть, а за жизнь!

Не забыть сатрапов нам подлых —
Мы припомним вам Сандормох,
И остатков сталинской кофты
Черепов навек скроет мох.

А пока — резвитесь, иуды,
Ветеран, медалью блести!
Я ж девиз УПА помнить буду,
Гордо стяг Бандеры нести!

Пусть язык не тот — я по-русски
Выплеснул душевный порыв...
Умоляю, брат, не дай спуску,
Брат лесной, услышь мой призыв!!!

Нас услышат братья лесные:
Вильно, Ровно и... Кённигсберг —
И восстанут внуки молодые —
Сообща добить СССР!

Распрямят свободные плечи
Армий прибалтийских полки!
Латвия, Эстония — в печи
Алых стягов бросят клоки

Латвия, Эстония — в НАТО,
Вас вовек врагам не сломить!
Вашу честь — из бронзы солдатам
Ложью не удастся покрыть!

С Польшей посложнее: обманом
Вы друзьями нам нареклись —
Между тем Бандеру Степана
Оболгав с усердием крыс.

Київ, 11.05.2010 р.

НЕ ЗАБУДЬТЕ!

Не забудьте Берестечко,
Батурин і Крути.
Не для того вірш Шевченків —
Щоб його забути,

Мов холопи...толерантні,
Щоб зійти сльозами —
В пам'ять ляхів, що за панства
Були ворогами.

Не для того геноциди,
І війни, і Крути,
Щоби правнуки загиблих
Добровільно пута

Натягли собі на шию
Та єдину мрію
За кордон, назад до Польщі,
Мов гадюку, гріли!

Не забудьте про сваволю,
Біди і тортури...
Не посмійте в братнім колі
Позабути мури

Міст, укріплених панами,
Окупантські ДОТи,
Не забудьте, вас благаю,
Кривдження народу...

Усіх знищених в навалі,
Кинутих без їжі —
Думаєте, це не знали
В Лондоні й Парижі?

Київ, 13.04.2010 р.

РЯТУЙТЕСЬ!

Чотири роки раз у раз
Я мріяв про цей час —
Гадав, відплатимо за газ —
Як заповів Тарас!

Гадав, з Бандерою в серцях
Ми подолаєм страх —
І в шовіністів на очах
Жде Уркагана крах!

Та не судилося синам
Бандери втілить план —
І суне вже на нас пахан,
Погрожуючи нам!

“Донбас руліт, Бандеру геть” —
Братва іде на смерть!
Й сміливі Юліні бійці
Були розбиті вщерт!

Тікайте всі, рятуй майно,
Дарма, що у гівно —
Вступив увесь народ давно —
Неначе в злім кіно!

Рятуйтесь, бабці й дідусі
І патріоти всі —
Бо пре на нас в усій красі
Яечний наш плаксій!

Мерщій тікай у ліс чи гай,
Надії не втрачай
І про оранжевий наш рай —
Гляди ж — не забувай!

Бандитів маса — їх тюрма
Не вмістить знов і знов,
Але колись сприйме зима
На сніг і їхню кров!

Київ, 08.02.2010 р.

БОЮСЬ

Зря смеёшься мерзко, что меряю пульс
И шагов жду отзвук за дверью...
Пусть мне будет стыдно, но, знаешь, боюсь:
Не придут ли властные звери!

Так всегда бывает: на площади роз —
Ты готов учить даже старцев,
На собраниях мерзнуть и в лютый мороз...
Но дрожишь быть брошенным в карцер!

И что толку спорить, вокруг тишина —
Всяк боится власти сатрапов.
На миру пред людом — и смерть не страшна,
Но боюсь исчезнуть внезапно...

Дорожи работой — коротким рублем
Рисковать поистине жалко...
Не страшна мне кара мечём и огнём!
Но боюсь подохнуть на свалке!

Будь отмщенья миг — глаза вырву врагу,
Вырву сердце голой рукою!
Ведь чужих не жалко... но я не могу
За свою семью быть спокоен.

11.06.2010 г.

БЕЗ ГАЗА

Поэма

Сидит без газа белорус,
Я за него боюсь,
Не зря подскакивает пульс —
России слышно гнусь!

И кровоточит вновь укус,
Татары прут на Русь,
Туда, где жил степенный прус,
Несут скоты Союз!

Кричит вражня: “Дадим огня!
Смелее, гопотня:
Закон фигня и честь — херня
Для Вас и для меня!”

И сотни вольчьих глоток вмиг
Срываются на крик:
“Где слышен русский наш язык —
Там будет русских лик!

Там будут наши паспорта”.
Московская орда
Уже полками мчит туда!...
Вновь покрасней, вода!

Поверь, России сын: твой дед
Принес нам столько бед,
Что не простим за сотни лет,
Молись и жди ответ!

Июня День двадцать второй
Войска смолот на гной!

Советских войск в ту днину вой —
Навеки будь с тобой!

Сбежав, взорвали Днепрогес,
Лишь враг бы не пролез!
Их жгли СС — и до небес
Горелых пар телес!!!

Горят тела, летит зола —
Советские тела!
Печь накалили добела —
Такие, брат, дела!

Ты, белорус, ты мне скажи:
Ты друг? Иль средь вражин?
Коль друг — хватайся за ножи,
Захватчиков кроши!

Круши за Вильню, за Смоленск!
А я — за город Брест,
За Краснодар, за Тихорецк,
За кровь Восточных крес!

Руби смелей, мочи говно!
Теперь не все равно!
Сомнений полон все ж ты — но
Ты с нами. Решено!

Вот с нами белорусы тут,
Вот — души из-под Крут!
Пускай завистники плюют,
Дрожи, медведоплут!

Вот белорус, вот полещук,
Китая сзади крюк.

Натягивай прочнее крюк,
Сечи Полесской внук!

Погибнут и плебей, и граф
За зло — не крик, не штраф...
Пусть сгинет за попанье прав
Империи удав!

От Немана и до Двины
Одни Вам снятся сны:
Как жили без Москвы, одни
В Благие Ваши дни!

Славянский древний наш язык
Из византийских книг
В устах монголов и барыг
Тогда еще не сник!

Мерянский хан, пёс-узкоглаз
Не подымал тут глас!
Да были дни — не ровен час —
Для гордости у нас!

Московский бей, ты не сильней!
Сгинь средь лесов и пней,
Среди подонков и царей —
Средь проклятых людей!

А я без газа проживу,
Нодохнуть во хлеву,
Спасибо, мне не по нутру!
Беду переживу!

Бухай до дна: твоя страна
Опустится до дна...

Среди врагов она одна —
Лишь ваша в том вина!

Груби, воруй и убивай,
Не веря в ад, ни в рай!
Вновь сотрясет московский край
Кремля имперский лай!

23.06. 2010 г.

ЛОВИ МОМЕНТ!

Смелей, народ, Лови момент,
Кончайте с горя нить:
Над нами хамский президент,
А значит — нам хамить!!!

А значит, гадить во дворах
Да шапки воровать,
Промозглые все вечера
В подъездах коротать!

Сдай провода в металлолом,
Бульжник брось в окно,
Но осторожным быть изволь,
Коль во дворе темно!

Нам всякий хам диктует свой
Порядок и устав,
Но в этом плюс, и ты не ной :
Кто круче — тот и прав!

Так становись крутым, пацан,
Смелее, фраера!
Ведь всюду нынче Донбасстан,
Рисковая игра!

Вновь кризис осенью грядёт,
Кошмаром прежних лет.
Ты ж осторожен будь, как крот, —
Чисть загодя кастет!

Запомни, фраер, вся страна
Не для тебя — для них,
Чьи ненавистны имена,
Кого клянет сей стих!

Для тех, кто в клубах день и ночь,
Шикует в казино,
Тем подлецам, чьи сын или дочь —
На наркоте давно!

Им вся страна принадлежит,
Хозяевам вещей!
Князькам из грязи, их — сей мир,
Здесь все для них вообще!

А у тебя, тщедушный кент,
Лишь честь и голова
Да совесть, чтоб поганый мент —
Не смог качать права!

Ах, да! Еще — ружье в шкафу
От прадеда-борца,
Он пятую лупил графу
Во всех страны концах.

Еще кастет стальной, что брат
Пред смертью подарил...
Здесь всё... Так рад будь: ты богат —
Надеюсь, хватит сил...

Твой путь народом освящен.
Не чокаясь, до дна
Мы за тебя, парниша, пьем —
И с нами вся страна!

Ты вспомни, как давал твой дед
Обет: “Всегда готов!”
Исполни с честью сей обет:
Уничтожай врагов!

Врагов застигнет мести вихрь,
Сметя шнырей рубеж!
И не решится командир
Огнём давить мятеж!

07.07. 2010 р.

БРАТАМ ЗІ СХОДУ

Про Майдан

Всі від Неділі не ждали діла,
Шляхом облуди ж із бруду в люди —
Не вийшло!

Закону дишель їм боком вийшов:
Пани з розпуки ламали руки
Невтішно...

Ми ж на світанку чекали танків,
Чекали війська у власнім місті
Нервово.

Стояв, мов криця, люд за столицю,
За рідну віру й добробут миру,
За мову.

Чи ж цим чоботям не знать роботи?! —
Під впливом тиску по п'яних писках
Ногою б!

В хвилину бою не заспокоїв, —
Нестримним болем звіт екзитполів
Знезброїв.

Втім рюмсавав мало, тому що сталий,
Оговтався швидко, аж стало гідко —
Зла вияв.

“Козли раз проти — зберімо потяг!
Щурам на відсіч десятки тисяч
На Київ!”...

...Під стягом синім, неначе свині,
Куняють тільки та п'ють горілку
Попляшно!

У них “Калашник” — мабу́ть, не страшно,
Проти Вітчизни... але ж не всі з них
Невдячні.

Стань, Сходе, другом не волоцюгам,
Будь рідним братом, бо нас багато
Одвічно.

Ми ж не палили блакитно-білі
Шарфи й берети, значки й намети,
Ні стрічки.

Моє терпіння не попідтинню:
Воно у серці, тож став на герці
Спокійним.

Супроти долі не йди ніколи,
Донецький друже, ти ж завжди дуже
Надійний.

В лиху годину не підведи нас
В останнім бої, де ми з тобою
Пліч-о-пліч.

В минулім вівці — не поодинці;
Колишне стадо сатрапам влади
Не здобич!

Завершу сповідь: народ відновить
Життєві сили й постане з пилу,
З руїни

Творити будуть щасливі люди
Віршові перли, бо вже ж не вмерла
Країна.

Київ, 2005 р.

ТРИНЬКАЙ ГРОШІ

Іронічний вірш

Всіх добродіїв попрошу
Думку прочитати цю,
Щоб нудьга, горілка й гроші
Не зробили з вас вівцю!

У собі вірш містить список
Ненав'язливих порад,
Щоб пияк, умивши писок,
Назавжди позбувся вад.

Метод мій педагогічний
Допоможе, певно, всім.
Тож покинь жувати гичку —
Дій, як радять перли сі:

Гроші тринькай без упину
І горілку випивай!
Збанкрутуєш неодмінно —
Тож пляшки мерщій здавай!

Як позбудешся їх вдало,
Від нудьги ти ж не страждай:
Меблів в тебе є чимало —
Їх за безцінь продавай!

Коли й меблів вже не стане,
Ти в підпілля утікай.
Самогон безперестанно
Продавай, ще й випивай!

Кобзу продавай, сопілку,
Скриню жінчиних прикрас,
Бо вінець життя — горілка,
А життя дається раз.

Як проп'єш усе, що в хаті,
Душу закладай чортам.
Продаси і рідну матір,
Коли схочеш по "сто грам"...

Вже давно живеш ти вбого,
Вже давно нема свині,
Совість загубив — й що з того —
Що соромляться сини...

Гроші тринькай без упину
І горілку випивай!
Як проп'єш усе на світі —
Сам собі лиш дорікай!

Київ, 2005 р.

ОПОЗИЦІЯ

Виступали у світ
Опозиції лави вогненні,
Всім народам за мить
Полетіли прохання даремні...

Привітався герой,
Що зміцнів на касетнім скандалі,
Новоспечений Ной...
Зараз всім роздають демократії гідні медалі!

Не ляка їх тюрма,
Не сполохає комплекс провини.
Та радіти дарма,
Адже зроблено лиш половину.

Не ховатись в наметах,
В оранжєвих скніти, мов гави,
А боротись й багнетом
Здобуть незалежну державу.

Звідкіля ж у безпомічних спрага іти на війну?
І навіщо брехати, коли зле усім, — не збагну.
Соцопитувань крицеві цифри доводять: між нами стіна —
Між Донецьком і Львовом, й неначе зростає вона!

Хто ж, нечистий, зростив до сумління байдужих вовків
Нашій рідній країні на втіху?
Хто готовий — скажіть — на просторі “совків”
Фарбувати полатану стріху?

Зайвий раз покривати
Свинцевим залізом — не мідним?
Хто бажає братам
Обирати існування негідне?..

Київ, 2004 р.

РЕЖИМ НЕУКРАЇНСЬКИЙ

Місяць, водні надра, простір,
Поклади копалин, та не України!
Лине в світ питання гостре
Про кордони в морі, острів той Зміїний.

Все давно загарбано без нас,
Ми ж колонією скніли в час, коли
Світ ділив ресурси надр: нафту й газ —
На остачу поділу Землі.

Все оточено виключністю зон,
Володіння в Арктиці рвуть світ.
Та чи витрима поточений озон
З промактивності та видобутку бід.

ЗАКОНОТВОРЧІСТЬ

Прозорими й узгодженими будуть наші дії,
Припиниться дощ сліз, промінням радісно розвіють
Ніч тоталітаризму демократії заграви.
Стосовно ж сил закону верховенство має право!

Законотворчість: норми плетуть
З відносин мур-живопліт,
Такі, що мають дію свою
На весь знедолений світ.

Відносини найманої праці
Вмуровано буквою в папір,
Тож їм бути світочем у мряці
Життя регулювати вглиб і вшир.

Закон піднесено до рангу
Примх верств і класів панівних,
Тому від Тереку й до Гангу
Постало зло сваволі й лих.

І крізь обмеженість уставу
Проб'ються пагони доктрин:
Від букви вище лишень право.
Злу не здолати часу плин!

Київ, 2006 р.

НОВА ЄВРОПА

Нова Європа — гордість сильних світу,
Не бути їй прерогативою слабких,
Бо ж недешева втіха — світова еліта.
Злиденним гірко: рай зачинено для них!

Напевно, душить регіон всесвітня заздрість,
Що підкорила на Землі народи майже всі.
Ще б пак: Європа зневажає нині старість,
Виблискує в добробуті й красі!

Їй заздрять чорні африканці, й мусульмани
Занепокоєні до краю зміною ідей:
Пожовкли мононорми вічного Корану,
Несила шаріату втримати людей!

Це раю острівець, оазис серед пекла:
Висока зарплатня і гідний вільний час,
Завжди робота є, в будинках завжди тепло...
Як прикро, що усе це не для нас!

Могутня спілка все посилює кордони —
Чіпать боїться детонатори всіх бід.
Профілактично-санітарні перепони
Від Заходу надовго відлучили Схід!

Ми не пихаті вже, жебрацтвом досить биті,
На голій правді закарбовано цей вірш!
А ви ж глузливо надсилаєте привіти,
Що Україна — то сусід Європи, і не більш!

Е, ні, сусід — то є розпливчате поняття:
Ведмідь сусідить з вовком, ну а сенс?..
Чому ж ребром питання, європейські браття:
“Куди йдете: до нас чи в ЄВРАЗЕС?”

Свій зір через інфляцію союз, напевно, звузив,
Та нетривке економічне лихоліття!
Я вірю, що в майбутньому як член Євросоюзу
І Україна існуватиме у світі!

Європа не боїться вже всесвітнього потопу,
Лиш загартовує економічну міць!
Проте на тлі географічної Європи
Чимало є занедбаних ще місць!

Це плями на позначення конфліктів,
Це прапорці — дороговкази лих,
Зразки етностихій, жорстокості релікти.
Тож назвемо лишень хоч кілька з них:

Край Косово, Кіпр, Боснія й Герцеговіна —
У них без пострілу не проміне і дня...
Лігають телеграми без спочину:
Повстала знов Ічкерія-Чечня!

По закутках країни вирито окопи,
Вже вкотре всюди сморід, сльози, кров і бруд...
Адже Росія є також Європа,
Палкі чеченці — європейський люд!

І знову не вщухають канонади,
Вогнем палає Хасав-Юрт й Урус-Мартан!
Геть зірвано травневих свят паради,
В життя вже втілено війни жажливий план!

До неба сяють триколонні стяги і знамена,
Колони БТРів пролетять мости.
Пітьму поріже заклик: “Бий чеченів!”
Їх справді нищать міліцейські блокпости!

Предтечею постала катастрофа
У пострадянській кризовій імлі:

Невизнана держава Придністров'я,
Не молдаванська смужечка землі.

Вона і герб свій, і валюту має,
І прапор, гімн, державні мови три.
Лиш шовіністів прорумунських лає,
Та й то недовго, як то кажуть, до пори!

А в Закавказзі заспокоїв косу камінь:
Повстанням запалав Нагірний Карабах!
Тепер не буде правовірний мусульманин
Вірменам волю диктувати в їх церквах!

А все це кров людська й життів десятки —
Десятків тисяч європейців корінних!
І як замислитись всерйоз — то вразить згадка:
Завжди була Європа центром лих!

Ще як бичем пронісся тут Аттіла,
А Германаріх римлян грабував,
Як від монгольських орд і сонце не світило,
Її ще жоден злодій не минав!

Проте було незмога зруйнувати
Тирану східному могутній чесний лад.
Католицизм свої штовхав догмати,
Не прислухаючись до людських порад.

А потім демократія, прозріння...
Мить Генеральних Штатів, становий конгрес...
Затріпотіло серце: “Це спасіння!
Це Божа Матір благодать несе з небес!”

Населенню простому краще й краще,
Його не програють, не продають.
Вже лісоруби не рубали диких хашів,
А на заводах виплаляли ртуть.

Та й тут Європу знов спіткало лихо:
Прокляттям сповістив її Пітьми Титан.
Почав марксизм поширюватись стиха —
Цей недоробок кострубатих мудрувань!

Спочатку все було цивілізовано, природно:
“Трудящим гейби власність на заводи!”
Та скоро показав свою природу,
Одну шосту Землі позбавивши свободи!

Це комунізм насаджував, плекав неволю —
Він сто один мільйон життів забрав!
Слов'яни гірко проклинали долю,
Не маючи звичайних людських прав!

Однак на доленоснім герці нелюдських імперій
Червоного й коричневого зла
Слов'янство витримало карколомну зміну серій,
Озброєнь всіх, яким нема числа!

Війна скінчилася, скасовано мандати
Й окупаційні зони переможених країн.
Більшість держав слов'янських нині кандидати
На вступ до європейської сім'ї.

Нова Європо, все життя молитимусь за тебе,
Давно вже змито кров фашистської війни.
Благаю, не прямуй, куди не треба,
Молю, не стань ініціатором останньої війни!

МИ БРАТАМИ УЖЕ НЕ БУДЕМО...

Ми братами уже не будемо —
Із загарбниками огудними,
Із убивцями-бузувірами,
Що жорстокішими за звіра є...

Наших хлопців на смерть катуєте,
Ви із вдів-матерів глумуєте,
Вами ж вбитих майно хапаєте,
Ще й украденим вихваляєтесь.

Вам панянки не стануть сестрами:
Очі плакальниць — злі, невлесливі.
Ваших мамок нутро двоїсте є:
Вдень — “защитником”, в ніч — “фашистом” звуть...

І пліч-о-пліч уже не станемо:
Ми з Бандерою, ви за Сталіна!
Шашлики жрете в пам'ять Голоду
І вклоняєтесь — серпу і молоту!

Нині ж наші шляхи розбіглися:
Ми врятовані Неба милістю
Ми єднаємо нашу націю,
Ви ж сконаете — в резервації.

Ми народ, ви ж лишились масою...
Ось тому війна — на Донбасі йде.
Ми герої, ви — з терористами.
Вас узимку черви ... ЇСТИМУТЬ.

Ми братами уже не будемо —
Змило водами каламутними
Від Дінця по кривавий Кальміус.
За Дніпро борись! На силі маймося!!!

2017 р.

ФІЛОСОФСЬКА ЛІРИКА

В ПОИСКАХ ВИНОВНОГО

Ища виновного в трухе прогнивших балок,
Ты знаешь о себе, что хил и жалок.
Ведь вор, наверное, украл пятак последний,
Что на еду хранил себе Ты, бедный...

Когда бежит перед милицией грабитель,
На сто процентов непрочна его обитель.
В ней чад и сырость вероятны, плесень тоже —
Грабитель, хоть и при деньгах, но ненадёжен.

Когда политик провинился пред общиной,
Первейшее — ему припомнят сына.
Ведь сыновья власть предержавших мерзки,
И компроматов не сыскать вам более веских.

29.10.2007 г.

**ВСЕМ ТЕМ, КТО СЧИТАЕТ СЕБЯ
УМНЕЕ ДРУГИХ**

Подорван престиж нашей общества ниши,
Лишь холод в тоске эстакады колышет.
Тосклив и печален прорвётся мой крик:
Умнее нахальных я быть не привык!

Сквозь бури амбиций и трений
К огню тянет зов поколений,
Не сможет найти себе в классике место мой стих.

И с ветром благих перемен
Стынет мрак обрисованных стен —
Ведь кто-то считает себя умнее других.

Одни не идут на работу,
Другие воруют чужие труды!
Затоптанным в грязь анекдотом
Сознания страх в ожиданьи беды.

Они плюют в небо,
И я плюю с ними —
Мы дети гнилых городов!

Как трудно, поверьте,
Быть в горе счастливым,
Овцой быть в стаде волков.

Нас много, мы непобедимы!
Душа не приемлет преступных наград!
Порок, доброта не едины,
По разные стороны мы баррикад!

Когда разрушается честность
И брат льёт на брата поток клеветы,

На солнце выть хочется вечность,
Попутно срываясь в отходы страды.

Вы слабости дети!
Вы самоубийцы!
Вас много — сто тысяч полков!
На узников этих
Так, словно звёзд спицы,
Накинется стая волков!

ПРОТИВ ВУЛЬГАРНОСТИ

Я в юности был ранен
Борьбы идей стрелою
И твердо знал, что Сталин —
Коварный лжец и вор.

Пуškai наживы планы
Шагают стороною,
А мысль летит спонтанно
Судьбе наперекор.

Долой ничтожность чипсов,
И стенды, и газеты,
Где, скрыв обличья, пишут
Бред, клевету и ложь.

Их стиль — пугливость крысы,
Двусмысленность ответов,
Их совесть в пресмыканьи
Правительства вельмож!

А молодёжь как будто
Бульварные статейки,
Нарочно зля, смакует
Почтенных стариков!

Ах, как же это глупо,
Слюну пустив, лазейки
Для низменной “культуры”,
Искать среди дураков!

Их главное отличие —
Блеск суррогат-культуры,
Вульгарная до свинства,
Картонки мишура!

А мы лишь горемычно
Вздыхаем ночью хмурой
И, распакетив чипсы,
Пьем водку до утра...

2003 г.

МІСЬКА ЛІРИКА

НАЦПИТАННЯ В ДОНЕЦЬКУ

Віри написано під впливом неоднозначних даних щодо національного складу населення міста Донецька. Відомо, що приблизно 50% населення міста становлять етнічні росіяни й близько 70% шлюбів області — міжнаціональні. Стрімко триває втрата чистоти української крові. Донецьк тримає сумну першість серед міст України щодо поширення СНІДу.

Пів на пів у місті двох націй,
Всяк до всіх звертається: “Васю!”
То пусте! — Були б повні таці,
Хліба й пива — ось що ковбасить!

Гей, дівча, ходім до квартири,
З себе не вдавай недотроги!
Нацпитання нам оковирне,
Все ж у себе вдома, їй-Богу!..

“Годі вже пручатись руками!” —
Миттю полягли на дивані.
Швидко обмінявшись думками,
Закували совість в кайдани.

Мій Етносе, мій...
Замішать глину в кров,
Пралісам — силу дров,
Всі ж мовчатимуть знов...

Грій, Етносе, грій
Рідну землю для всіх,
Для чужинців лихих
Нам на горе, а курям — на сміх!

Не лякає СНІДу загроза,
Не одну він знищив людину.
Висохнуть за цнотою сльози,
Будуть очі розкосі в сина.

Це вам не Майдан, не Говерла.
Тут проблеми рублять на місці,
Кажуть, Україна не вмерла.
Де ж на Сході ген українства?..

*Деренковець-Київ,
25.07.2005 р.*

ДАНЬ ПРИЛИЧИЯ

Книжечка тёмной городской поэзии,
Воспевай массивов сеть обезличенных —
Из-под ног там хруст шприцов, там игры с лезвием.

Ведь реальность Зла в предрассудках мнимая,
В тисках Города — зверя слишком реального,
В тротуарах, обильно заросших крапивою,
Покрывает площадь, углы привокзальные.

Так что пусть Империя Зла — кладезь мыслей вслух —
Нам привьёт Иммуниет к коварству змеиному,
Да прорвёт грехов — порочных действий круг
Населения, в делах духовных наивного.

А борьба сильней-сильней меж добром и злом.
Что с того, что битву отрицают скептики.
“Отведя взгляд, беды не связать узлом”, —
Повзрослев, запомнят городские дети их.

Зло за много лет съело город мой,
С ранних лет рёв улиц был тому свидетелем...
Я бежал стремглав, но тех сил за спиной
Ощущаю шёпот — дрожь Добродетели...

Киев, 17.12.2007 г.

**АВТОРСЬКА
ПІСНЯ**

ТАЛИБСКАЯ

Всюду копоть и смрад —
Я почти что привык...
Верно, Хайдарабад
Вихрь бомбёжек настиг!

Сорок первый...
Погибший товарищ, а толку?!
Мои нервы:
Аллаха лик стоптано волком!

Но я введу себе в вену
Воздух грязным шприцом,
О, сколько ещё светлых дней заменит
Сплошная ночь тёмным крылом.

Мы столько готовились к бою,
И пробил наш смертный час:
Сейчас будет взрыв, с головой накроет
Обломков кирпичных запас!

Вот-вот загорится бензин,
Вновь рикошет пули об стул...
Я свято уверен, им не пройти:
Враги не захватят Кабул!

Смотрю я на листья
Сквозь бойницы, крытые скользким налётом...
Вверху, словно крысы,
Небесной траншеей ползут самолёты!

Но я введу себе в вену
Воздух грязным шприцом,
О сколько ещё светлых дней заменит
Сплошная ночь тёмным крылом.

А дети в карьерах на минах
Играют на свой риск и страх.
Наверное, много ребят погибнет...
Плавится ртуть на губах.

Ночью сомкнётся туман,
Горы-ущелья захватит покой.
Крик сцепив в горле от ран,
Во имя Аллаха — в бой!

Веры борцов не распять!
С нами пророк Магомет!
Вырвем спасенье опять,
Выдержим данный обет!

На груды разрушены дзоты —
Пристанища братских могил.
О сколько ещё здесь солдат в болотном
Будут взрывать тротил!

Светлые жизни в клочья
Рвал ненавистный снаряд.
И вечно мы все помнить будем ночи,
Когда запылал Герат!

С нами закончится время,
Сгинет свобода, засохнут ручьи...
Видно, пустую сдадим мы крепость
Символом вечной ничьи.

THE WORLD WE NEED

Let's think our life would be better —
We have all conditions to built honest world
How much it will cost, there's no matter,
We couldn't defeat without blessing of God.

We are tired of feeling disastrous fear
I can't bear watching your dark frightened eyes
I only request you: "Be patient, my dear,
Right now you'll be able to see light sunrise!"

There's no chance for fighter to stay for a dinner.
Don't think you can save me with questioning "Why?"
My aim self-denying is in battle be winner
To tell old grandparents "Our nation survived!"

The sky became gray. It is raining:
The servants of devil are hunting for us!
But helps us on earth or in the air
Transparent wide wings so we could fly to stars.

These twenty short lines of worldwide serious problems
Are managed to hit our life's cruel plot.
At last our virtues will destroy widespread troubles,
Then human might say: "We have studied a lot".

THE SONG TO MY GIRLFRIEND-TERRORIST

Как ни странно, это — песня! Поётся на мотив “На поле танки грохотали...”, ибо мотив оттудого и позаимствован! В конце-концов, я так и не принял ислам, а башни-близнецы были разрушены 11 сентября 2001...

I will be standing near window,
Just kindly listening your voice
Among bright flowers, splendid villous...
I thought to fight is only choice!

Last night again I spent time dreaming,
I've tried to recollect your name.
It was so stupid not to believe that
It would soon get a worldwide fame.

You hate politics, I remember,
Nor you believe in words of priests
You'll be for us this cold September
Like an avenger-terrorist!

My soul destroyed was with the fire,
Like earthquake clanged my heart's shrill beat.
For you I stars and sun can hire
And put them out to your feet!

I've analyzed your smile till morning,
Though forced myself to go asleep,
I thought this smile was the best warning
Like silly donkey not to be!

I understood you'd just start crying
When I've met you here next day.
I wasn't surprised if you were lying
With seizing flight to USA!

Her sun burnt pretty face was dreary,
Her Arab eyes were filled of tears.
She whispered: “Look at star you hire,
This silver point encourages me!”

She vainly tried to hide her sadness
To overcome her last jihad
She said - the sickle of moon do helps us,
The sign of prophet Mohammad!

I understood you'd just start crying:
Your tear helped to improve my fault,
Then said I face to face: “I love you!
I fell in love with you, my girl!”
Arabian girl...

Я ТВОЯ ФАНАТКА

Were are the crowd
We're c-comin' out

Got my flash on, its true
Need that picture of you
It so magical
We'd be so fantastico.

Leather and jeans
Garage Glamorous
Not sure what it means
But this photo of us it don't have a price
Ready for those flashing light
Cause you know that baby I.

I'm your biggest fan
I'll follow you until you love me
Papa,
PAPARAZZI
Baby there's no other superstar —
You know that I'll be
Your Papa- PAPARAZZI
lyrics Lady GaGa — Paparazzi текст песни
Promise I'll be kind
But I won't stop until that boy is mine
Baby you'll be famous,
chase you down until you love me
Papa, PAPARAZZI.

I'll be your girl
Backstage at your show
Velvet ropes and guitars
yeah, cause you're my rockstar
In between the sets,
Eyeliner and cigarettes.

Shadow is burnt —
Yellow, dance and we turn
My lashes are dry
Purple teardrops I cry
It don't have a price
Loving you is cherry pie
Cause you know that baby I.

Real good, we dance in the studio
Snap snap, to that shit on the radio
Don't stop for anyone
We're plastic, but we still have fun.

Kui6, 14.01.2010 p.

ЛЮБОВНА ЛІРИКА

НАСТЯ

Поема

Частина 1

Довгий час я блукав безжурно
Серед стін житлових кварталів,
Всіх романтиків мав за дурнів,
Думав, серце — синонім сталі.

Моє серце було залізним,
Та любов роз'їдає крицю...
Я збагнув це занадто пізно,
Коли потяг мчав до столиці.

Карай мене божевіллям,
Здолай красою на герці,
Уприскуй порції зілля
Жалом відмови у серце!

Горда й зневажлива панно,
Чому ти п'єш мої сльози?
Смієшся — я наче тану
І знов очікую дози.

Твої нігті малюють кола
На долонь моїх клаптях шкіри,
Я ж втомився пручатись кволо:
Серце логіці не йме віри!

— Не пали! — я Тебе благаю —
Цигарки — то сама отрута.
Задля Тебе піду до гаю,
Відшукаю Багряну Руту.

Розіпни між тополь, раз хочеш,
Я мішень — напни лук щосили,

Відведи лишень сірі очі —
Їх напалмовий гнів рве жили!

Ти зробила мене злочинцем,
Марновірних ілюзій катом,
Підбивати несила клинці,
Образ Твій у душі плекати.

Доторкнутися б несміливо
Льодом губ до чола востаннє.
З неба грім: почалася злива,
Дощ сховає моє кохання

В снах лиш, для болю недосяжних,
Що несуть у степ мого краю,
Я блукаю спустошеним кряжем
І кохану марно шукаю.

Чари спокою вже не діють:
Хибний сон урветься щомиті,
Наче знов несуть мене мрії
З хмарочосів нічним жахіттям.

Ані напису, ні світлини,
Тільки пам'яті сіра плівка —
Це й усе, що лишив час плинний
Про кохання та про домівку.

Частина 2

Гадко в кожній столиці, где алчны к рублю —
Не завидую Вене, Парижу!
С детства ведал, что Киева блеск не терплю,
А теперь уж совсем ненавижу!

Мегаполис безликий, почти Вавилон,
Не годится быть точкой на карте!

Не достойна и запись: в столице рождён —
Как карьеры залог на фальстарте!

Издаётся города бешеный ритм:
Эскалаторы, пробки, машины!
Для столицы приемлем таков алгоритм,
Что и совесть — измеришь аршином!

Человек человеку не волк — и не друг,
Свой к своим за своё — тут не взыщешь.
Не успеешь на миг оглядеться вокруг,
Мчась в погоне за длинною тыщей!!!

Лишь работа, да бизнес, да в пятницу пить —
Стиль навеян напыщенной кликой...
Сей народ неспособен никак полюбить
Стольный град над рекою великой.

И на помощь нуждающимся не спешит,
Все нахальной вживается в маски,
Фрикативное “г” здесь повсюду звучит
По-крестьянски, но не по-донбасски!

И в шикарные шмотки здесь облачены
Не умом отягченные лица —
Те, кто с грязи да в князи... что увлечены
Привнесеньем сей грязи в столицу!

На Донбассе родном я девчонку любил,
Но оставить пришлось мою Настю!
Так всю жизнь бы вдыхал черноземов тех пыль,
Лишь бы видеть ее ежечасно!

Настя, чувства к Тебе пропалили бы сталь,
Хоть мы были тогда еще дети...
И потом много лет Тебя верно искал —
Я искал Тебя десятилетье!

И спустя десять лет я внезапно нашел,
Не сломалась надежды пружина!
Цель, к которой я вечно, отчаянно шел,
Стала вмиг для меня достижима!

О кощунство! Столицей ты меришь свой путь...
На помойку цветов пересажен!
Как сумел город жадный Тебя притянуть?
Смог же холст белый вымазать сажей!

Помню я на себе ироничный Твой взгляд —
До сих пор причиняет мне раны!
По какую же сторону ты баррикад
Быть могла на промозглом Майдане?

Я, безумной идеей влекомый поэт,
За оранжевой гнался звездой...
Исповедаться жажду спустя много лет:
Так жалею, что не был с Тобою!!!

Веришь: если б узнал, что зазноба стоит
С оппонентами средь бело-синих...
Позабыл бы, Отчизны что долг мне велит,
Позабыл бы угрозы России!

Но Ты тоже совместно бороться могла
Со своим угнетенным народом!
Не прельстила Тебя пророссийская мгла —
В это верил я все эти годы.

Я плечом к плечу с милою должен стоять!
Лишь с Тобою — а я спозаранку
Был готов коктейль Молотова лишь бросать
И геройски ложиться под танки!

Фотографии видел — ведь Ты не чужда
Украинских народных традиций!

Вот теперь я уверен: не сломит нужда
Возрождения нашей столицы

Чернобровая, милая, помню Тебя:
Не вернулись во ржавчину руды,
Руды времени! Жив лишь, Настюшу любя
(Обещал же: вовек не забуду)!

Мы похожи: мы дети обеих культур —
Украинской во многом, и русской!
Мы способны быть честными в алчности бурь,
Никогда не давать врагам спуску!

Растворимся ль в толпе мы — ведь мир так жесток?
Превратимся ль в обыванных граждан?
Помни, милая: Родина наша — Восток!
Лишь Восток утолит нашу жажду!!!

30.03.2009 г.

ПОДАРУЙ МЕНІ ЦЕЙ ВЕЧІР

Подаруй мені цей вечір, Кицюсю!
Я про більше попросити боюся
Тебе,
Кохання Ти моє,
Палке!

Я Кицюсечці даю обіцянку:
Пам'ятатиму вночі, вдень і зранку
Тебе,
Кохання Ти моє,
Палке!

Просто ти сама — просто сам і я,
Просто ти сумна — але це життя!

Милій присвячу мої пісні,
Не кажи мені кохана “ні”!
Просто Ти сумна, просто ми сумні,
Просто сумні — це наші дні...

Співи дотемна-на-на-на-на-на
І Ковток вина-на-на-на-на.
Про мої думки знає лиш Господь —
Мила, приходь, до мене приходь!

Подаруй мені кохана надію,
Поможи в реальність втілити мрії.
Ножі
Так серце крають — допоможи.

Київ, 15.02.2009 р.

НЕ ЛЯКАЮТЬ НАС ДІБРОВИ Й ХАЩІ

Уві сні знов падаю в безодню
Нелюдських моїх жахить.
Знову прокидаюся самотнім!
Знову моє серце так болить!

Вчора досягнув хтось так багато,
Інший нині теж розбагатів!
Я ж ще не нашкріб собі на хату...
А купить квартиру — й поготів!

Розпач: “ця країна” — нам могила!
Сумнів: Пекло кризи назавжди,
Слабкість — опиратися несила!
Певен! Гіршої нема біди!

Спалить, мов напалмом, божевілля
Все людське і приязне в душі!
Відтепер начхати на дозвілля —
Спокій хігтю помсти придушив!

На рахунку гривень небагато —
Все, що не докрали профспілки...
Досить для купівлі автомата,
На набої теж є копійки!

Не лякають нас діброви й хащі,
Що засвідчать бою буревій...
Та за всяку ціну стать найкращим —
Забезпечити добробут свій!

Біль тепер не відчувають руки,
Трансформовані у кулаки...
Б'юсь в ім'я священної Розлуки —
Що Донбас мій вкрала на віки!!!

Віршеві в катренах ой як тісно,
Лине болем серця догори!
Спаяно куплети ці на пісню...
Сонечко, акорди підбери!!!

Напиши мелодію, Кицюсю!
Ритм знайди — як я знайшов у снах,
Я ж пообіцяю: не втоплюся!
У Чечні не згину у горах!

Ти моя, та ми ще без квартири!
Криза в полі... не придбав, на жаль!
Але я не стану дезертиром!
Як попре на землю цю москаль!

Ти спровокувала на натхнення,
Стан і коси не забув твої,
Тож тепер і весело, і певно
Найманця минатимуть бої!

Ми з тобою схожі, наче води,
Відображення ми одне одного!
По життю ти

.....
2007-2011 pp.

Я СЛОВО ДАВ (КОБІТА)

Як зріло на ланах ще жито,
Я слово дав Тобі, кобіто:
Горілки зарікався пити,
Інакше обіцявся жити!

Я обіцяв не клеїть дурня,
Не руйнувати мир безжурно,
Не хизуватися гламурним,
Борців не закликати в сурми!

Однак не склалось у реалі,
І знов у дідька я на палі!..
Життя так стрімко мчить все далі
По небезпечній магістралі.

Однак Тобі байдуже все це,
Бо, мила, Твій характер з перцем!
Ти пазурами краєш серце,
Мов не в коханні ми — на герці!

Щодня напружую я волю,
Долаючи потуги болю,
Все випробовуючи долю:
Чи знищить блискавка це коло?!

У Тебе жало — в мене ікла...
Розлючена, Ти все ж не звикла...
Проблема побугу не зникла,
Чи ж щастю обламає крила?!

Не зломлять нас буденні злидні,
Ані війна, ні п'єси Відня!
Ми вдвох усього світу гідні,
Ми: Ти і я — душею рідні!

Київ, 2007-2011 pp.

**ПОЕТИЧНІ
ПЕРЕКЛАДИ**

Редьярд Кіплінг

ЧУЖИНЕЦЬ

Чужинець став біля хвіртки!
Він може бути й незлим!
Та він не вивчатиме нашу говірку —
Він йде зі статутом своїм!
Я бачу обличчя, не душу чужинську,
Чого ж він кинув свій дім...
 Так мене батько зростив,
 Так велить знедолений край:
 Рідну землю й дім — захисти!
 Ворогів народу скарай!
Чужинець вже на порозі.
Він добрий, а може, й лихий!
Однак я не певен, чи буде у змозі
Завчасно стримати гнів.
Не знаю, чи має він спокій у Бозі,
Яких він славить богів?..

16.02.2012 р.

Зінаїда Гінніус

ЖАХ І СМЕРТЬ

Цей поетичний твір я переклав на виконання давнього свого наміру відкривати українству найвидатніші перлини російської поезії.

Не страшне ніц у собі й від себе — мені:
Ні плин часу, ні хтивість!
Не боюсь ані смутку, ні маревних снів —
Бо ж на все — моя милість!

Не лякаюся інших — від інших мені
Нагороди не треба!
Не кохаю ж бо в людях себе! Тож у них
Я не маю потреби!

І за правду ніколи свою не боявсь —
Віра в похоть священна!
Не боюсь ні гріха, ані праці й образ:
Для гріха — є прощення!

Лиш єдине за мною навіки з безсиль —
Жах розлуки востанне,
Її холод відчую із віянням крил,
Не знесу ці страждання!

Святий Боже, врятуй: ми ж безсилі й нагі...
Дай відвагу в житті нам!
Перед Нею зміцни й на спокуту гріхів
Збережи нам надію...

2010 р.

Тарас Шевченко

ЗАВЕТ

Коль умру, похороните
Меня на кургане —
Там, где степи широкие,
В милой мне Украине,
Чтобы ширь необозримых
Полей, Днепр и кручи
Было видно, было слышно
Рёв реки могучей.
Как понесёт из Украины
Да в синее море
Дьявольскую кровь... Тогда я
И поля и горы —
Всё оставлю и отправлюсь
Во владенья Божьи
Молиться лишь... до того же
Не с Тобой я, Боже!
Похороните — вставайте,
Оковы разбейте,
И дьявольской гадкой кровью
Свободу полейте.
И меня в семье огромной
И свободной, новой
Не забудьте после вспомнить
Незлым тихим словом.

25 декабря 1845,
в Переяславе

2007 г.

От автора. Существует негласное правило для переводчиков, приведенное Максимом Стрихой в предисловии к собственному переводу “Божественной комедии” Данте: после появления в национальной литературе эталонного перевода литературного

произведения, дальнейшие обращения к первоисточнику (оригиналу) оправданы, лишь если подобные более поздние переводы создаются с учётом принципиально иных методов передачи оригинала.

Исходя из вышеприведённого, созданный мною перевод культового и наиболее известного произведения Тараса Шевченко, уже многократно переводившегося на русский язык при наличии общеизвестного и общепризнанного “эталонным” перевода Александра Твардовского, не может считаться стопроцентно оправданным и злободневным. Во многом я опубликовал его исключительно ввиду самого факта создания данного перевода (по принципу: “не пропадать же труду”). Кроме того, предложенный мною перевод был создан уже после ознакомления с классическим вариантом А.Т. Твардовского, а потому — создавался, бесспорно, с некой оглядкой на “эталон” (хотя в целом — от него независимо).

Предлагаемый мною перевод в сравнении с версией Твардовского имеет как слабые, так и сильные стороны.

Слабой стороной является несколько более простая и обыденная лексика и художественное звучание произведения (в чём я чистосердечно сознаюсь и каюсь), относительная механичность перевода последних строф Шевченко и неоднозначность переведённой фразы “кровью Свободу полейте”.

Сильной же стороной является прежде всего более точная и адекватная передача оригинала, особенно вначале произведения — там, где, как по мне, возникли некоторые неточности у Твардовского — в его переводе отсутствуют упоминание о полях (“лани широкополі”) и имеют место явные логические противоречия:

“Посреди широкой степи
Выройте могилу,

Чтоб лежать мне на кургане,
Над рекой могучей...”

Если могила была вырыта посреди степи, то тело Кобзаря уже никоим образом не могло бы при этом покоиться на кургане над рекой. Предложенная мной версия исправляет эту неточность и приближает перевод к оригиналу. Замечу также, что следующие строчки Твардовского:

“И когда с полей Украины
Кровь врагов постылых
Понесет он...
вот тогда я
Встану из могилы”

в моей версии значительно приближены к оригиналу, хотя не стану спорить, при этом их художественное звучание и поэтическая красота несколько ослабляются.

Кроме того, возьму на себя смелость заявить, что Твардовский неверно понял и потому фактически оставил без перевода слово “вражий” (“і вражою злою кров’ю”), передав его совершенно идентичным по значению русским словом “вражеский”, хотя украинско-русский по своему характеру словарь Б. Гринченко подает русский перевод слова “вражий” как “чертов, чертовский, дьявольский” (Гринченко Б.Д. Словарь украинского языка. Том 1. — К.: Лексикон, 1996. — С. 258.) Очевидно, тут сказались народные поверья о том, что дьявол — враг рода человеческого).

Таким образом, в переводе Твардовского имеется грубая ошибка, повлекшая за собой искажение идей великого Кобзаря: завет на духовное самоочищение, необходимость переосмыслить жизнь и чаяния своего народа были упрощены при переводе до банального призыва убивать инородцев! Несознатель-

но и случайно — но по результату несколько в духе Олеся Бузины. Что характерно, сознательные и филологически подкованные украинские националисты с вдохновением подхватили и популяризировали в общественном сознании ложно воспринятый “призыв” Шевченко убивать инородцев. Истинный же смысл слов Украинского Гения способны воспринять лишь избранные учёные, искренне любящие украинский народ, такие, как Оксана Вячеславовна Калиновская, открывшая мне глаза на правильное значение этого слова из поэмы “Заповіт”.

Єгор Лєтов

ВСЕ ІДЕ ЗА ПЛАНОМ

Переклад загальновідомої і по-справжньому народної пісні рок-гурту “Гражданская оборона”. З усією відповідальністю наголошую на необхідності якнайадекватнішого розуміння цього творчого діаманту культової групи усіма українськомовними, що не надто володіють російською, якщо такі, звісно, є.

Кордону ключ навпіл переламаний,
А наш батечко Ленін — цілком помер,
На плісняву він розпався і на липовий мед,
Перебудова ж все трива вже давно,
За планом,
Обернулося на кригу все багно.

І все іде за планом,
Все йде згідно з планом!

Моїй долі злій захотілось на спочин,
Йй обіцяв не брати участі у воєнній грі,
Таж на кашкеті на моєму — серп і молот і зоря,
Як це зворушливо: і серп, і молот, і зоря!
Лихий ліхтарик очікування мерехтить —

І все іде за планом,
Все йде згідно з планом!

Людоджер-народ з’їв дружину мою,
Світовим кулаком груди йй розіб’ють,
А всенародною волею розчавлять йй плоть —
Тож поховайте її во Христі,

Раз все іде за планом,
Все йде згідно з планом!

Лишень один дідусь Ленін
Вождем гідним був,
А решта всі вожді скажені —
Подібні лайну,
А решта всі — вороги,
Цілковиті рогулі! —
Над своєю Батьківщиною скажений мчав вірш!
Я купив журнал “Корея” — там теж усе не гірш,
Там товариш Кім Ір Сен — те саме, що й у нас...
І я певен, що у всіх все однаково.

І все іде за планом,
Все йде згідно з планом!

А за комунізму настане світлий час,
Завітає скоро він — лише б чекать.
Там буде все безкоштовно — все буде для нас,
Там, напевно, взагалі не варто буде помирать.

Я прокинувся серед ночі, збагнувши, що
Все іде за планом,
Все йде згідно з планом!
Все йде згідно з планом!

2007 р.

Гліб Самойлов
МОВ НА ВІЙНІ

*(Переклад загальновідомої і по-
справжньому народної пісні
рок-гурту “Агата Крісті”).*

Ляж, відпочинь та послухай, що я скажу:
Потерпав, та сьогодні ж тебе лишу!
Мовив я: стули пельку й не рюмсай, ти!
Прощавай, хай ухоплять тебе чорти!!!

Я на тобі, мов на війні,
А на війні, як на тобі.
Та я втомивсь, мов на біду,
В руці портвейн — додому йду!

Скінчився бій, згас жар пожеж,
Нас не пробачить час без меж,
Та ми живемо, й нам з тобою
Пощастило все ж.

Біль, гострий біль, як його ти не називай.
Щирий жах покладе злу кохання край.
Я сказав: стули пельку й вгамуйся, ти.
Це кінець, хай ухоплять тебе чорти.

Я на тобі, мов на війні,
А на війні, як на тобі...
Втомився я, скінчився бій,
Додому йду, я вже не твій.

Скінчився бій, згас жар пожеж,
Нас не пробачить час без меж,
Та ми живемо, й нам з тобою
Пощастило все ж.

2007 р.

ΠΡΟ ΑΥΤΟΡΑ

Олексій Курінний — юрист, політолог, експерт з розвитку української мови, громадський діяч. Народився 22 травня 1986 року в м. Бахмут (Артемівськ) Донецької області в сім'ї київських інженерів. Дитячі роки Олексій провів на Донеччині, де на той час жили його дідусь і бабуся по материній лінії, а також на Черкащині — колиці українського козацтва, де проживали дідусь і бабуся по батьковій лінії.

У 1993-1996 роках навчався в середній загальноосвітній школі № 240 м. Києва, з 1996 року — у гімназії “Києво-Могилянський колегіум”, яку закінчив 2003 року з відзнакою. Того ж року вступив на факультет правничих наук Національного університету “Києво-Могилянська академія” (НаУКМА). У 2009 році отримав диплом магістра права з відзнакою. Працював старшим викладачем кафедри міжнародного права і спеціальних правових наук НаУКМА.

У 2010-2016 роках він брав участь у більш ніж 50 наукових конференціях в Україні й за кордоном з питань захисту прав національних меншин і корінних народів, офіційного застосування мов, адміністративного й інформаційного права, юридичної регламентації стосовно національної пам'яті. Виступав з доповідями у Любліні (Польща, вересень 2010 року), Свиднику (Словаччина, червень 2011 року), Белфасті (Північна Ірландія, 2013 року), Гіссені (ФРН, липень 2011 року); співпрацював з Інститутом історії України НАН України, Інститутом мистецтвознавства, фольклористики та етнології імені М.Т. Рильського, Національним науково-дослідним інститутом українознавства МОН України, Українським науковим інститутом Гарвардського університету (США).

Із серпня 2008 року працював експертом в аналітичному центрі недержавної неприбуткової організації “Центр політико-правових реформ”. Досліджував проблеми адмі-

ністративного права, зокрема реформування системи центральних органів виконавчої влади та державної служби, а також проблеми боротьби з корупцією у сфері адміністративних послуг.

Він є автором і співавтором більше ніж 50 наукових публікацій та аналітичних статей з права (теорія та філософія права, конституційне, адміністративне, міжнародне публічне право), історії, соціолінгвістики. Був співрозробником низки законопроектів України, зокрема “Про державну службу”, “Про адміністративний збір”, “Про права корінних народів України”, “Про правонаступництво України від українських державних утворень”, “Про державну мову” (№ 5670), а також поправок до законопроекту “Про внесення змін до деяких законів щодо захисту інформаційного телерадіопростору України” (від 05.02.2015 року).

У 2009-2011 роках зважаючи на смертельну небезпеку для України від можливого приходу до влади українофобських сил, активно закликав націонал-патріотичні сили до єдності. Активно займався громадсько-політичною діяльністю, брав участь у прямих передачах на Українському радіо і телебаченні, де виголошував радикальні ініціативи щодо захисту української мови, національної пам’яті, декомунізації.

Олексієві Курінному належать вагомі здобутки з утвердження державного статусу української мови. Вивчення мовної ситуації в Україні, а також утвердження державного статусу української мови були провідними ідеями в житті науковця. Олексій Курінний був заступником голови Координаційної ради з питань захисту української мови при Київській міській організації товариства “Меморіал” ім. В. Стуса, заступником голови Київського міського об’єднання ВУТ “Просвіта” ім. Тараса Шевченка (2013-2017 роки), членом Координаційної ради з питань застосування української мови в усіх сферах суспільного

життя України при Міністерстві культури України, міжвідомчої групи з питань реалізації Концепції розвитку української мови, культури й виховання історичної пам’яті у жителів Києва та експертом громадської ініціативи “Репертуарний Паке́т Реформ”. Брав активну участь у процесі перейменувань Київської топоніміки. Автор численних публікацій, що обґрунтували необхідність перейменування столичних вулиць з комуністичними назвами.

Великий вплив на Олексія Курінного справили події всенародної акції 2001 року “Україна без Кучми”. Займаючи активну громадянську позицію, він почав писати гостросоціальну лірику. Був активним учасником Помаранчевої революції.

Завжди делікатний, повний ідей, цілеспрямований, інтелектуальний. Його основним гаслом життя було: “Усе, що роблю, я роблю для України”.

Трагічна автокатастрофа, яка сталася 6 вересня 2017 року біля села Масевичі Рівненської області (Олексій разом з однодумцями повертався з наукової конференції з Польщі), назавжди перервала творчий та науковий злет Олексія Курінного.

**ФОТОГРАФІЇ
ІЗ СІМЕЙНОГО АРХІВУ**

Φοτο 1

Φοτο 2

Φοτο 3

Φοτο 4

Φοτο 5

Фото 6

Фото 7

Φοτο 8

Φοτο 9

Φοτο 10

Φοτο 11

Φοτο 12

Φοτο 13

Φοτο 14

Φοτο 15

Фото 16

Зміст

Паровозний вірш	3
ГРОМАДЯНСЬКА ЛІРИКА	
Я — за все українське!	7
Налоги	8
Стон Белоруссии	9
О тех, кого съела Страна	10
Страшная осень	13
С нас довольно лжи!	15
Злочинцям коротко	17
Злість народна	18
Нахтігаль	20
У тумані зневіри	21
Над бійкою	22
Тезис о лютом Януковиче	23
Віктор Фьодрич	24
Закляття на бій з ворогами	26
Земля горит — русским	28
То не Пушкін горітиме в пеклі...	30
Східних столиць	32
Не поспішай	33
Не та Україна	34
Прагну Змін	35
Як колись...	36
Я не сдался тогди в 45-м	38
Сонце руїн	40
Розбрат	42
Помста селян	43
1939	44
Повернення додому	45
Згадай	46
Вечоріє пізно...	48
Мой стих	49
Не вір брехні	52
Партія влади	53
Воїну УПА	54
Доля	55
Борись	57
Прости нас, Вікторе Андрійовичу	58
Врагам	59

Не забудьте! 61
Рятуйтесь! 62
Боюсь 64
Без газа 65
Лови момент! 69
Братам зі Сходу 72
Тринькай гроші 74
Опозиція 76
Режим неукраїнський 77
Законотворчість 78
Нова Європа 79
Ми братами уже не будемо... 83

ФІЛОСОФСЬКА ЛІРИКА

В поисках виновного 87
Всем тем, кто считает себя умнее других 88
Против вульгарности 90

МІСЬКА ЛІРИКА

Нацпитання в Донецьку 95
Дань приличия 97

АВТОРСЬКА ПІСНЯ

Талибская 101
The World we need 104
The song to my girlfriend-terrorist 105
Я твоя фанатка 106

ЛЮБОВНА ЛІРИКА

Настя 111
Подаруй мені цей вечір 116
Не лякають нас діброви й хащі 117
Я слово дав (кобіта) 119

ПОЕТИЧНІ ПЕРЕКЛАДИ

Редьярд Кіплінг. Чужинець 123
Зінаїда Гіппіус. Жах і смерть 124
Тарас Шевченко. Завет 125
Єгор Летов. Все іде за планом 129
Гліб Самойлов. Мов на війні 131

Про автора 135
Фотографії із сімейного архіву 141

Олексій Курінний. Живу для України: поезії

Упорядники
Людмила Курінна, Віктор Курінний

Редактор
Іван Ющук

Комп'ютерна верстка
Лариса Кублій

Технічна редакція і друк на ризографі
Михайло Сопівник

(Київ, Хрещатик, 10 Б)

**Київське міське об'єднання
Всеукраїнського товариства “Просвіта”
ім. Тараса Шевченка**

Київ — 2018

Обкладинка

Олексій Вікторович Курінний народився 22 травня 1986 року в м. Бахмут (Артемівськ) Донецької області в сім'ї інженерів. Дитячі роки провів на Донеччині та Черкащині. Шкільну освіту здобував у Києві.

У 2009 році закінчив з відзнакою факультет юридичних наук Національного університету "Києво-Могилянська академія". Працював там само старшим викладачем кафедри міжнародного права і спеціальних правових наук.

За освітою й покликанням — юрист, політолог, громадський діяч. Автор багатьох наукових праць. Писав вірші.

6 вересня 2017 року, повертаючись з наукової конференції з Польщі, загинув в автокатастрофі біля села Масевичі Рівненської області.